

STEVE BERRY

ZTRACENÝ ŘÁD

STEVE BERRY

ZTRACENÝ
ŘÁD

2018

Copyright © 2017 by Steve Berry
Translation © 2018 by Hana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LOST ORDER
vydaného nakladatelstvím Minotaur Books, New York 2017,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Ilustrace na obálce: Kateřina Coufalová
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2018

ISBN: 978-80-7498-265-1

*Zaměstnancům a finančním podporovatelům
knihoven Smithsonianu*

PODĚKOVÁNÍ

Už potřetí srdečně děkuji Johnu Sargentovi, řediteli vydavatelství Macmillan Publishers, Sally Richardsonové v čele vydavatelství St. Martin Press a svému vydavateli Andrewu Martinovi z Minotaur Books. Jsem hluboce zavázán Hectoru DeJeanovi z oddělení propagace, Jeffu Dodesovi a ostatním z oddělení marketingu a prodeje a obzvlášť pak Paulu Hochmanovi. Velice mi pomohli Jen Enderlinová, pravá vědma v oboru paperbacků, autor obálky David Rotstein, autor nádherného vnitřního designu Steven Seighman a Mary Beth Rocheová se svým vynalézavým týmem z oddělení audia.

V úctě se skláním před Simonem Lipskarem, svým agentem a dobrým přítelem, a před svou redaktorkou Kelley Raglandovou, s níž je radost spolupracovat.

Zvláštní zásluhy mají Meryl Mossová a její vynikající propagační tým (především Deb Zipfová a JeriAnn Gellerová), Jessica Johnsová a Esther Garverová, které pečují o hladký chod Steve Berry Enterprises, a kurátor Smithsonianu Richard Stamm, který mi odhalil tajná zákoutí Hradu, zodpověděl moje nesčetné dotazy a pomohl mi, aby kniha působila hodnověrně; dále pak ředitelka Smithsonianových knihoven Nancy Gwinnová,

STEVE BERRY

jejíhož bystrého oka jsem využil, William Baxter ze Smithsonových knihoven, jemuž vděčím za úžasnou prohlídku Národního muzea americké historie, a Jerry Conlon, jemuž vděčím za totéž v případě Národního přírodovědného muzea; Tina Muracco, která pro mě zorganizovala a sdílela se mnou poučný den v hlavním městě Washingtonu, a ti, s nimiž jsem se během oné akce setkal: člen Sněmovny reprezentantů Tom Wickham, historik Sněmovny Matthew Wasniewski, jeho kolega Kenneth Kato, bývalý pracovník kanceláře senátora Lamara Alexandera Brian Reisinger a členka Sněmovny Marsha Blackburnová, která mi se svým týmem zařídila fantastickou prohlídku Kapitolu. Upřímné díky vám všem.

Celou dobu se mi jako vždy držela po boku má žena Elizabeth a povzbuzovala mě (a pokud to bylo nutné, trochu mě nakopla).

Tato kniha vnáší do Cottonova světa Smithsonův institut, k čemuž jsem se už nějakou dobu chystal. Momentálně mám tu čest pracovat v poradním sboru Smithsonových knihoven. Je jich celkem jedenadvacet a nacházejí se v každém muzeu a badatelské instituci Smithsonova institutu ve Spojených státech (a jedna další je v Panamě). Bývají v ústraní, mimo zář reflektorů, ale bezpochyby tvoří intelektuální srdce každé Smithsonovy instituce.

Jako celek tvoří Smithsonovy knihovny jednu z nejúžasnějších světových studnic vědění a ročně je využívají milióny lidí. Toho času je řídí Nancy Gwinnová, která dohlíží na 130 členů personálu. Ti všichni společně naplňují přání Jamese Smithsona *založit ve Washingtonu instituci, která bude mezi lidmi šířit a prohlubovat vědění, a nazvat ji Smithsonův institut.*

Udržovat knihovny v provozu však stojí hodně peněz.

Ve fiskálním roce 2016 to stálo celkem 17 miliónů dolarů.

ZTRACENÝ ŘÁD

Zhruba 70 % rozpočtu financuje Kongres. Zbylých 30 % pochází z různých externích zdrojů (tedy mimo veřejné rozpočty). Zčásti je tvoří příspěvky firem a jednotlivců. Většinou jde o drobné dary, některé jsou větší a jen několik je opravdu velkých. Úhrnem však ve fiskálním roce 2016 představovaly 1,5 miliónu dolarů, bez nichž by Smithsonianovy knihovny nemohly zůstat otevřené a zdarma dostupné všem.

Tuto knihu proto věnuji jejich zaměstnancům a všem těm nesčítným podporovatelům.

Děkuji vám, že existenci Smithsonianových knihoven umožňujete.

Kdyby lidé byli andělé, nebylo by zapotřebí vlád.

- JAMES MADISON

[Ale] když ze sebe uděláte ovce, vlci vás sežerou.

- BENJAMIN FRANKLIN

PROLOG

WASHINGTON, D. C.

24. LEDNA 1865

14:45

Návštěvník postřehl na tváři hostitele náhlý úlek. Byl to nezvyklý pohled, jelikož Joseph Henry se těšil pověsti rozvážného člověka a jednoho z předních amerických vědců, o jeho prestižní funkci nemluvě.

Byl tajemníkem Smithsonova institutu.

Seděli spolu v Henryho vymrzlé kanceláři na pohodlné kožené pohovce a rozhovor už téměř ukončili. Návštěvník si dohodl s Henrym schůzku před několika týdny a původně se měla konat už včera, ale opozdil se. Dalo se to pochopit; vždyť hned za řekou ve Virginii zuřila občanská válka, přestože už pozvolna dohasínala. Po Gettysburgu se vše změnilo. Padlo více než 250 000 vojáků Konfederace, dalších 250 000 strádalo v unionistických zajateckých táborech a 125 000 jich bylo zmrzačeno či zraněno. Předtím se zdálo možné, že Jih zvítězí, ale teď se situace obrátila.

„Slyšel jste to?“ otázel se Henry.

STEVE BERRY

Aby ne.

Odněkud shora se ozvalo ostré zapraskání.

Kancelář sídlila v prvním patře, za velkým rozetovým oknem mezi dvěma charakteristickými věžemi budovy.

„Ze střechy asi sklouzl led,“ opáčil návštěvník.

Ten den mrzlo, až praštělo. Řeku Potomac ochromily ledové kry a téměř zastavily říční dopravu, takže se kvůli nim zdržel. Vstoupit do hlavního města Severu nebylo snadné. Federální distrikt byl obkroužen prstencem pevností. Všude tábořily vojenské oddíly a platila přísná bezpečnostní opatření. Každý, kdo přicházel nebo odcházel, se musel podrobit výslechu a různým omezením. Henryho návštěvník měl naštěstí patřičná doporučení, a právě proto mu tuhle misi svěřili.

Praskot se ozval znovu.

A opět.

„Mohl by to být led, ale není,“ řekl Henry.

Vstal a vyrazil ke dveřím kanceláře. Návštěvník vyšel za ním do rozlehlé dvojúrovňové přednáškové síně, kde se pod stropem převalovaly husté chuchvalce dýmu.

„Hoří,“ vykřikl Henry. „Musím vyhlásit poplach.“

Odchvátal po schodech dolů. Za okny a střešním světlíkem v kupoli, jimiž normálně proudil do interiéru denní svit, vládlo ponuré šero. Budovu zvenčí zahalil kouř a dobýval se dovnitř. Kolem se rozléhalo bouchání dveří, dusot utíkajících nohou a křik. Do auditoria se sbíhali lidé a hned se hnali dolů do přízemí.

Návštěvník proběhl jednou uličkou k přilehlé obrazové galerii. Ze stropu odpadávaly kusy štuky a odkrývaly pohled na plameny chtivě stravující podkroví a střechu. Několik vystavených pláten už zachvátil oheň. I návštěvník byl malíř; při tom pohledu se mu sevřel žaludek. V těchto místech sálal žár zvlášť

ZTRACENÝ ŘÁD

intenzívně, právě tady asi začalo hořet. Návštěvník v sobě potlačil umělce a začal uvažovat jako zpravodajský agent: analyzoval svoje možnosti a dobíral se k závěrům.

Černý kouř se shlukoval do hustých mračen.

Dýchalo se čím dál hůř.

Návštěvník sem přicestoval z Richmondu na tajný, osobně udělený rozkaz prezidenta Jeffersona Davise. Jelikož se přátelil s Josephem Henrym a vyznal se v budově Smithsonianu, představoval ideální volbu. Za dva týdny měla v Hampton Roads proběhnout tajná mírová konference za účasti Lincolna a viceprezidenta Konfederace Alexandera Stephense, který usiloval o ukončení války už dva roky. Jefferson Davis Stephense, svého nejbližšího podřízeného, hluboce nenáviděl – pokládal toho bujarého chlápka z Georgie za slabocha a zrádce. Stephens ale pevně doufal, že lze vyjednat čestný konec války.

Návštěvník si zakryl ústa a nos rukávem vlněného kabátu, aby odfiltroval kouř. Na protější straně přednáškové síně bylo průchodem vidět, jak plameny běsní v sále, kde se nacházela sbírka unikátních vědeckých přístrojů. Ta co nevidět shoří. Návštěvník věděl, že vnitřní zdi kolem dokola přednáškové síně nedoléhají až ke stropu; postavili je tak schválně, aby bylo možné zrušit posluchárnu a předělat celé první poschodí v jeden velký výstavní prostor. Původně se to jevilo jako chytré opatření. Teď ale napomáhalo požáru, aby se volně šířil horem.

„Po budově je veta,“ křičel jakýsi muž, který vláčel z posluchárny do bezpečí nějakou bednu. „Všichni musejí pryč!“

Podle všeho odhadoval situaci správně a návštěvníkovi bylo jasné, že by si měl pospíšet. Předmět, kvůli kterému sem přišel, se ještě pořád nacházel v Henryho kanceláři na pracovním stole. Musí ho ochránit. Plameny si tam zatím cestu nenašly, ale dlouho jim to nepotrvá. Kolem pobíhali lidé, odnášeli obrazy,

knihy a dokumenty, někteří hýčkali v náručí exponáty zřejmě příliš drahocenné na to, aby je ponechali ohni napospas. Budova tu stála od roku 1846, kdy se Kongres konečně rozhodl, jak naloží s pěti sty tisíci dolary, které mu odkázal podivínský britský chemik James Smithson. Dárce udělil z hrobu poněkud zvláštní instrukci, jak peníze využít.

Založit ve Washingtonu instituci, která bude mezi lidmi šířit a prohlubovat vědění, a nazvat ji Smithsonův institut.

Ještě zvláštnější bylo, že Smithson jaktěživ nenavštívil Spojené státy, a přesto jejich vládě zanechal celé své jmění.

Kongresu trvalo celé roky, než se rozhodl k činu.

Někteří jeho členové se domnívali, že takovým *institutem* může být jen velká knihovna, další horovali pro klasické muzeum, hrstka prosazovala samofinancovatelné série přednášek a ještě jiní chtěli publikovat všeobecně uznávaná vědecká pojednání. Jižanší kongresmani zaujali vyloženě skeptický postoj; obávali se, že se zamýšlená instituce stane jakýmsi fórem odpůrců otrokářství. Odmítali cokoli podniknout a navrhovali peníze prostě vrátit. Nakonec získaly navrch chladnější hlavy a v základních dokumentech institutu se objevil požadavek, aby vznikla knihovna, muzeum, umělecká galerie a přednášková síň, a ovšem také budova o dostatečném prostoru, kam se to všechno vejde. Výsledkem byla stavba napodobující románský sloh dvacítkého století, s dlouhými křídly, vysokými věžemi, oblouky a břidlicovou střechou. Svým vnitřním uspořádáním, které se podobalo klášteru, a fasádou z červeného pískovce představovala v zemi unikát. Přesně toho chtěli tvůrci dosáhnout: nápadného kontrastu s novořeckou architekturou, která dominovala ostatním částem hlavního města. Joseph Henry budovu nenáviděl; prohlašoval ji za *výstřední a nepraktický barák, politováníhodný omyl*. Mnozí ji ale začali nazývat jinak.

ZTRACENÝ ŘÁD

Hrad.

A teď stála v plamenech.

Návštěvník dosprintoval zpátky do Henryho kanceláře, jenže ta už nebyla prázdná. Spatřil v ní nějakého muže. Nejdřív ho pokládal za zaměstnance. Pak zaregistroval tmavomodrou uniformu a insignie kapitána unionistické armády na ramenou. Muž se otočil a bez sebemenšího zaváhání sáhl k pasu po revolveru.

Návštěvník měl už předtím pocit, že ho někdo sleduje. Když se do Hradu chystal, zamýšlel vejít i odejít nepozorovaně. Jenže věci nejdou vždycky podle plánu.

Třeskla rána a kulka vyštípla třísku ze zárubně. To už se ale šipkou vrhl ode dveří pryč. Stihl si ještě všimnout, že revolver patří k těm novým, dvojčinným, které samy automaticky napnou a uvolní bicí mechanismus a otočí válcem.

Drahá a vzácná zbraň.

Přistál na podlaze chodby a hmatl po vlastním dvojčinném revolveru, který schovával v pouzdře pod kabátem. Do teď doufal, že na násilí nedojde, ale zřejmě nemá na vybranou. Vstal a chystal se muže z Henryho kanceláře zlikvidovat. O osm metrů výš zanechával požár zčernalou stopu na stropě a celá posluchárna tonula v kouři. Všude, i v Henryho kanceláři, přšely shora kusy hořícího dřeva. Kapitán vyběhl z kanceláře s revolverem v jedné ruce. V té druhé nesl věc, kterou návštěvník doručil Josephu Henrymu.

„Tohle předejte tajemníkovi,“ přikázal mu Jefferson Davis a podal mu mosazný klíč. *„A vyzvedněte váš deník.“*

Návštěvník prve zahlédl deník na Henryho stole, jenže teď ho spolu s klíčem držel v ruce kapitán. Že tenhle cizí člověk přesně ví, co odnést, bylo krajně znepokojivé.

A tak kapitána strhl na podlahu.

STEVE BERRY

Kutáleli se společně směrem k pódiu, natočenému vstříc půlkruhovým řadám sedadel. Kapitán se mu vyškulil a vyskočil, ale návštěvník ho chňapl za kotníky a podtrhl mu nohy. Kapitán bezmocně máchl rukama do vzduchu a ztěžka žuchl na dřevěnou podlahu.

Při dopadu pustil všechno, co držel.

Návštěvník shrábl klíč i deník.

„Srdečné díky,“ řekl poloomráčenému kapitánovi.

Vstal a odkopl spadlý revolver kamsi do zakouřeného prostoru. Chtěl zmizet, jenže kapitán se vzpamatoval, vyškrábal se na všechny čtyři a chystal se k útoku.

„Tak vy si nedáte pokoj?“ zavrčel návštěvník.

Špičkou boty ho ze strany nakopl do brady a kapitán se v bezvědomí sesul zpátky na zem.

„Zůstaňte laskavě tady.“

Doběhl ke schodům a dolů do přízemí. Oheň se naštěstí zřejmě omezil na horní podlaží, dole moc kouře nebylo. Návštěvník si všiml, že ve Velkém sále jsou rozmístěna vědra; určitě preventivně, právě kvůli takovýmhle nouzovým situacím. Jenže voda v nich zamrzla, takže byla k ničemu – šířící se plameny nezadrží. A i kdyby nezamrzla, požár byl příliš rozsáhlý na to, aby se dal uhasit pomocí kbelíků.

Uslyšel praskání a rachot a uvědomil si, že se nahoře zbortil další kus střechy.

Nejvyšší čas vypadnout.

Jenže ten kapitán...

Ten utéct nezvládne.

Proč si s ním dělat hlavu?

Svědomy je člověku pořádně na obtíž.

Návštěvník zastrčil revolver zpátky do pouzdra a deník s klíčem do vnitřní kapsy kabátu. Pak zdravému rozumu navzdory

ZTRACENÝ ŘÁD

vyběhl zpátky do schodů a našel bezvědomého kapitána. Přehodil si jeho bezvládné tělo přes rameno, snesl ho dolů a vynesl ven z budovy, zrovna když se k ní přiřítily hasičské parní stříkačky.

Tou dobou už se seběhl dav.

Z horních poschodí Hradu se valil kouř, kolem kamenných zdí se svíjely plameny a olizovaly oblouky a trojlisty v kružbách. Z oken pršely knihy, jak se dobrovolníci zoufale pokoušeli zachránit, co se dá. Věž se zhroutila, vyvalila se mračna kouře a gejzír jisker. Návštěvník položil kapitána na zem opodál, kde už zdravotníci ošetřovali lidi, kteří se nadýchali kouře.

Znovu obhlížel tu katastrofu.

Obrazová galerie se svými vysokými obloukovými okny a stěnami plnými majestátních portrétů indiánů nejspíš definitivně podlehla zkáze, stejně jako Henryho kancelář. Okna horního podlaží explodovala zevnitř a zasypala zemi sprškou střepů. Parní stříkačky se pustily do práce, jenže tu jim komplikovala zima. Východní strana budovy, kde bydlel Henry s rodinou, se kupodivu zdála nedotčená – vypadalo to, že se oheň omezuje na západní část prvního patra.

Tohle tady ale není jeho problém. Je na jiných lidech, ať to zvládnou, hlavně na tajemníku Henrym, vysokém asketickém muži schouleném v beztvarém černém plášti, který pobíhá kolem a uděluje příkazy. Zachytil Henryho pohled a nenápadně si poplácal na kapsu kabátu, aby mu naznačil, že předměty jsou v bezpečí. Henry přikývl, že chápe. Nepatrně škulbl hlavou ke straně a dal svému hostu znamení, ať se vytratí.

Skvělá rada.

Joseph Henry hrál bezesporu nebezpečnou hru. Na jednu stranu pracoval ve stálém výboru ministerstva námořnictva a radil Unii v záležitostech, jako je bojové využití balónů, pořízení nové výzbroje, a dokonce i těžba uhlí ve Střední Americe.

Na druhou stranu bral velice vážně svou odpovědnost vůči univerzálnímu vědění a své povinnosti tajemníka Smithsonianova institutu. Z toho titulu odmítl vyvěsit nad Hradem americkou vlajku a ubytovat unionistické oddíly. Prohlásil, že Smithsonianův institut je neutrální mezinárodní vědecká organizace. Nebylo žádným tajemstvím, že se před válkou přátelil s Jeffersonem Davisem, a dnešní schůzku dohodl přímo s Richmondem díky poštovním holubům přenášejícím kódované vzkazy sem a tam.

Návštěvník zahlédl, že se blíží oddíl unionistických vojáků.

Opravdu byl nejvyšší čas zmizet.

Vmísil se do davu a pomalu se šoural pryč. Poznával některé tváře, které se tu sešly a přihlížely ohnivé podívané, a došlo mu, že Kongres přerušil zasedání. Na mrazu postávala v mdlém odpoledni slušná řádka severanských republikánských politiků. Pod kabátem na hrudi ho hřál bezpečně schovaný deník. On tu byl sám a plnil poslání.

Přesně tak to měl rád.

Vojáci utvořili rojnici a sledovali dav. Bylo to s podivem – měli by spíš hasit. Pak si ale všiml, že kapitán z Henryho pracovní už je na nohou a to pátrání řídí.

Nedaleko parkovalo několik kočárů a jejich pasažéři civěli na hořící budovu. Přiblížil se k jednomu, ve kterém viděl hezkou oválnou tvář ženy středního věku, orámovanou polodlouhými hnědými vlasy. Na krku jí visel šperk, zlatý medailón. Nápadně kontrastoval s černým pláštěm zapnutým na ochranu před zimou až ke krku.

Návštěvník si ten symbol prohlédl.

ZTRACENÝ ŘÁD

Kříž v kruhu.

Vojáci se blížili. Se sklopenou hlavou se loudal ke kočáru a v krku ho páliło, jak lokál mrazivý vzduch.

Přistoupil ke kočáru a řekl: „Vy všichni mladí, kdo kráčííte tudy, i já kdys býval, jací jste vy dnes.“

Usmála se. „Jak poetické.“

„Nedodala byste k té mé květnaté mluvě něco?“

„Jaký jsem dnes já, budete i vy, a proto se mě připravte následovat.“

Přesné znění a správně pronesené. Byl to epitaf, který kdysi zahlédl na jednom starém náhrobku, a ty řádky mu ulpěly v paměti. Tak to u něj chodilo. Cokoli zapomenout pro něj byla dřina, každý detail mu utkvěl v hlavě jednou provždy. V posledních několika letech se mu to hodilo. Původně měl tuhle hezkou ženu vyhledat, jakmile opustí Hrad; podle plánu měla projíždět Desátou ulicí přesně v 16:00.

„Nastupte si ke mně, prosím,“ požádala.

Vyšplhal do kočáru, zabouchl za sebou dvířka a posadil se dozadu k ní, mimo dohled.

„Ještě chvíličku, a byli by vás objevili,“ zašeptala.

„To je možné.“

Málokdy se doopravdy bál – dokázal zachovávat klid i tváří v tvář velkému nebezpečí. Ale jakmile hrozba pominula, pokaždé se mu v mysli na okamžik rozhostilo prázdno; byla to známka ulehčení a přechodu do bezpečí.

Jako právě teď.

Žena si schovala medailón pod kabát. Pak křikla na kočího, ať se rozjede, a koně se dali do pohybu. Podle původního záměru se měl sejít s Henrym a pak se k ní v podvečer připojit, aby splnil druhou část mise. Ve Washingtonu zrovna začínala společenská sezóna, období večírků, recepcí a návštěv. Dnešní

STEVE BERRY

setkání v domě ministra námořnictva Gideona Wellese bude jako obvykle velkolepá společenská událost, na níž se sejdou vlivní lidé. Ve Washingtonu žilo téměř 75 000 lidí a třetina z nich se klonila k Jihu. On dostal za úkol zúčastnit se dnešní události s touhle ženou po boku a mít oči a uši otevřené. To je koneckonců hlavní úkol špióna. Jenže teď už to nepřipadalo v úvahu.

Situace se změnila.

Aspoň že má klíč a deník.

Nebylo nutné zmiňovat se o střetu s unionistickým důstojníkem. Tuhle zprávu si nechá výhradně pro Jeffersona Davise. Svojí záchránkyni ale dlužil poděkování, a tak cvrnkl do pomyslného klobouku a s úsměvem se představil.

„Angus Adams, madam.“

Oplatila mu úsměv. „Marianna McLoughlinová. Přátelé mi říkají Mary.“

„Rád vás poznávám, Mary. Mně přátelé říkají Cotton.“

SOUČASNOST

KAPITOLA 1

ZÁPADNÍ ARKANSAS

ÚTERÝ 25. KVĚTNA

13:06

Cotton Malone se vypravil za pokladem.

Honbu zahájil před třemi hodinami, když opustil horskou chatu a nechal se vysadit o dvaatřicet kilometrů dál na severním okraji národní rezervace Ouachita, oblasti o rozloze přes sedm tisíc kilometrů čtverečních, s porostem věkovitých dubů, buků, cedrů a jilmů. Zdejší divočina magneticky přitahuje milovníky přírody, ale před sto padesáti lety bývala vyhledávaným cílem psanců, kterým kopcovitý terén a husté lesy nabízely vynikající možnost schovat se i kořist.

Cotton pomáhal Národnímu muzeu americké historie s misí, která ho těšila. Obvykle se pouštěl do nějaké akce proto, že ho přemluvila nebo přímo najala jeho někdejší šéfová Stephanie Nelleová, ale tentokrát mu osobně zatelefonoval čestný kancléř Smithsonova institutu a zároveň předseda Nejvyššího soudu, vysvětlil mu situaci a poskytl dost informací na to, aby se v Cottonovi rozhořel zájem. Navíc mu nabídl velkorysý honorář

25 000 dolarů. I když popravdě řečeno, Cotton by kývl klidně i zadarmo, protože měl Smithsonianův institut rád.

A komu by se nechtělo hledat ztracený poklad?

Lesy, které ho obklopovaly, se táhly od členité plošiny Ozark na severním konci státu ke zvlněným kopcům Ouachita na jihu. Mezi oběma pohořími se nacházela údolí, vyhlídky, hřebeny kopců, jeskyně a nespočetné řeky a potoky, prostě dokonalý přírodní ráj. Cotton tyhle končiny nikdy dřív nenavštívil a to byl další důvod, proč úkol přijal.

Dorazil vybaven technologiemi 21. století – magnetometrem a GPS trackerem – a výchozími souřadnicemi. S pomocí GPS navigace se proplétal mezi stromy a zvolna se blížil k místu, kde mu snad satelit z výšky mnoha tisíc kilometrů nahlásí kýžený bod X.

Celá tahle záležitost se jevila zajímavě.

Odborný knihovník muzea americké historie Martin Thomas prostudoval soubor poznámek, starých map a deníků uložený v obrovských smithsonovských archivech. Tyto dokumenty nepřístupné veřejnosti podrobně popisovaly pátrání Smithsonova institutu z roku 1909 a zahrnovaly i předchozí výpravu do západního Arkansasu. Z té nevzešlo nic krom toho, že vedoucího výzkumníka zabila skupina lovců, kteří si ho prý spletli s jelenem. Mohla to být nehoda, ale Cotton nebyl naivní a věděl, že šerif zvolený místní komunitou svoje voliče nepotopí – a venkovskému Arkansasu z přelomu století padlo označení „místní komunita“ jako ulité.

To se pak věci snadno zametají pod koberec.

Na navigaci dál naskakovala čísla.

Cotton poupravil směr, kráčel dál a pohledem pátral mezi stromy. Uplynulé tři dny strávil ve Washingtonu a probíral se týmiž poznámkami z terénu, knihami, mapami a dokumenty,

ZTRACENÝ ŘÁD

kteřé zaujaly Martina Thomase. Dostal k tomu kancléřovo oficiální požehnání. Podrobně si přečetl, co tady v Arkansasu může čekat. Čerstvější poznámky, které dostal přímo od Thomase, popisovaly konkrétní orientační bod, kdysi dávno označený jako mapový strom, a jeho přesné souřadnice. Další informace získal od ochotného správce horské chaty, včetně popisu nejbližšího okolí místa, kde onen majestátní buk roste.

Navigace zapípala.

Objevilo se na ní velké X.

Tady je to.

Strom se tyčil do výšky přinejmenším patnácti metrů. Bylo do něj vyřezáno 65 obrazců. Cotton to věděl, protože Thomas tu před měsícem byl a spočítal je. Došlo ale k incidentu. Na jednu větev nad stezkou kdosi pověsil bezhlavou figurínu prodávě-lou kulkami. Pohupovala se nad hromadou vystřílených náboj-nic z brokovnice jako oběť lynče. Na všech stromech kolem byly namalovány obrácené kříže a od figuríny vedla k nábojnicím spuštěná šňůra. Vzkaz byl jasný.

Vypadni.

Zabralo to.

Thomas vzal do zaječích.

Jenže tentokrát se dostavil profesionál zvyklý na problémy.

Cotton popošel blíž a prohlížel si řezby. Pomalu přešel ko-necky prstů ptáka, zvon a cosi, co připomínalo beznohého koně. Od jednoho botanika v přírodovědném muzeu se dozvěděl, že hladká a tenká kůra buků roste pomalu, takže nerozpukává. Značka vyřezaná do buku proto vydrží desítky let. Do mnoha řezeb vrostl mech a lišejník, jiné zdeformoval růst. Většina ale zůstala rozpoznatelná. Cotton si s sebou v batohu přinesl jemný nylonový kartáč a teď jím opatrně očistil lišejník, takže se objevila další písmena a symboly. Rád by si je prohlédl důkladně

a popřemýšlel nad jejich významem, ale momentálně měl na práci důležitější věci. Tohle byl teprve začátek, a tak se rozhlédl po jiném stromě.

A spatřil ho.

O deset metrů dál.

Byl to vysoký dub červený, jehož větve kdysi dávno někdo ořezal do nepřírozeného tvaru, takže čnely do výše jako brankové tyče. Cotton zahlédl pěšinu vedoucí pod ním a zadal příslušné údaje do GPS. Potřeboval pomyslný směr vytyčený místem, kde stál, a těmi brankovými tyčemi. Zamířil na sever a zachovával zeměpisnou délku, měnil pouze zeměpisnou šířku. Nešlo mu do hlavy, jak tohle někdo před desítkami let dokázal spočítat pouze ručně.

Popošel do míst, kde podrost řídí a stromy houstly. Baldachýnem jarního listí kropenatě prosakovaly sluneční paprsky. Horko a vlhko se mu lepily na kůži a tížily ho jako mokrá ručník, připomínalo mu to chlapecká léta prožitá ve střední Georgii.

Osmnáct metrů od mapového stromu uviděl hromadu kamenů obrostlých huňatým mechem. Bylo mu řečeno, ať právě ty vyhlíží. Shýbl se a prozkoumal je, okartáčoval z nich zelenou patinu. Na jednom skoro dole u země uviděl vytesanou číslici 7.

Téměř nezřetelnou, ale byla tam.

Na kameni o velikosti softbalového míčku. Zvedl ho a obrátil. Stačilo pár rychlých tahů kartáčem a vyloupila se dvě písmena.

JV.

Už věděl, že do zdejších lesů bylo záměrně rozmístěno mnoho značek. Zůstávaly na očích, a přesto nenápadné, aby jim nikdo nevěnoval pozornost. Dokonalou ukázkou představovala tahle hromada kamení. Dokud jste se na ni cíleně nezaměřili, vypadala úplně obyčejně. Cottonovi se vybavilo, co mu kdysi řekl děda.

ZTRACENÝ ŘÁD

Proč ukryvat kořist, kdybys ji pak nedokázal najít?

Přesně tak.

Odhadoval, že JV znamená jihovýchod. A ta sedmička? Kdo ví. Nejspíš má jen svést ze správné stopy. Když ji někdo postřehne, už ho nenapadne kámen obracet. Ale na znalého člověka, který jde cosi vyzvednout z úkrytu, funguje jako do očí bijící poutač. Cotton navíc věděl, že pro tajné společenstvo, které tu údajně poschovávalo poklady, je sedmička symbolické číslo. Hlásá: „Padací most je spuštěn, cesta vpředu čistá.“ Patří to k jejich tajnému kódovanému jazyku.

Zapnul magnetometr. Prozatím to odkládal, aby šetřil baterii. Otočil se k jihovýchodu, směrem, který by ho dovedl zpět k mapovému stromu, a připravil se. Terénní poznámky z roku 1909 se zmiňovaly o mnoha tajných značkách.

Byl to důmyslný bezpečnostní systém.

Důkaz lidské vynalézavosti.

Cotton sklopil magnetometr těsně nad zem. V druhé ruce svíral GPS navigaci. Vyzrazil přesně na jihovýchod a přejížděl detektorem ze strany na stranu. Po osmnácti metrech přístroj zabzučel. Cotton všechno odložil a vytáhl z batohu skládací lopatku. Klekl si a pustil se do hrabání. Opatrně odhrnoval měkké jílovité hroudy vlhké zeminy. V hloubce patnácti centimetrů narazil na silně zoxidovanou špici železného pluhu. Věděl, že ji nesmí vyndávat, ale jen využít jako zdroj informací.

Očistil hlinu a zjistil, jakým směrem pluh ukazuje.

Na jihozápad.

Znovu chtě nechtě žasl. V terénních poznámkách z roku 1909 se psalo, že koňské podkovy, krumpáče, hlavy seker a samozřejmě i hroty pluhů jsou zakopány deset až patnáct centimetrů pod zem, dost hluboko na to, aby unikly lidským očím, ale přitom tak, aby je odhalila střelka kompasu. Přejeďte kompasem nad zakopaným železem a střelka zareaguje, podobně

jako když se blízkostí magnetu zmagnetizuje spínátko na papíry. Martin Thomas tu teorii prakticky otestoval na novém pluhu, když tu před měsícem pobýval, a zaznamenal, že opravdu platí. Kompas sice nefunguje stejně přesně jako magnetometr, ale za jeho prapředka se rozhodně považovat dá. Thomas ovšem do rovnice nezahrnul časový faktor. Oxidací magnetická přitažlivost klesá, takže nebylo jisté, jestli by kompas k něčemu byl i dnes. Díkybohu za moderní technologie!

Cottonovi se hrud' sevřela očekáváním.

Bylo to vzrušující.

Dědovi by se to ohromně líbilo.

Zároveň ale šlo o vážnou věc, protože tu kdysi zemřel člověk a Martina Thomase nedávno někdo zastrašoval.

A tak Cotton zůstával ve střehu. Posbíral si svoje věci a vykročil jihozápadním směrem. Po dalších osmnácti metrech našel jiné zakopané znamení, tentokrát hlavu sekery. I ta ukazovala k jihozápadu. Při chůzi i odhrabávání hlíny si dával velký pozor. Zdejší kraj je rájem chřestýšů a pár si jich může venku užívat příjemně teplé odpoledne. O důvod víc, aby si pouzdro s berettou nechal v batohu na dosah.

Směr, který nabral, ho dovedl zpět na úroveň mapového stromu. Uzavřel se jím jakýsi velký trojúhelník. Cotton pochoopil, kam soustředit pozornost. Už ne na celý arkansaský venkov, ale jen na prostor mezi liniemi, které si právě vytyčil.

Zamířil do jeho středu.

Zrcadlová skla tmavých brýlí milosrdně tlumila ostré sluneční světlo. Ve větvích halasili ptáci, veverky a hmyz. Cottonovi tenhle kout Arkansasu připadal jako nádherný klenot zasazený do samého středu státu. Před půldruhým stoletím byl zapomenut Bohem i lidmi a od těch časů se nic moc nezměnilo. Největší rozdíl spočíval v tom, že na neporušenost krajiny teď

ZTRACENÝ ŘÁD

dohlížela správa národního parku. Cotton si nebyl úplně jistý, jestli se ještě pořád nachází uvnitř hranic chráněného území, ale i kdyby ne, musel u něj být blizoučko.

Z historického hlediska se v Arkansasu nikdy žádné významné množství zlata nevytěžilo, ale legendy trvaly na tom, že tu je. A ne zlaté valouny v potocích nebo zlaté žíly. Všechno sem bylo přivezeno. Nejstarší hypotézy se točily kolem Španělů, kteří v šestnáctém století zakládali skrýše se zlatými poklady po celém západě a středozápadě. Do zdejších lesů se však uchylovali i psanci. A ještě jedna skupina lidí. V devatenáctém století.

Rytíři Zlatého kruhu.

Těm se tu obzvlášť dařilo.

Cotton kus před sebou, téměř uprostřed trojúhelníku, zahlédl mohutný javor s dlouhým, skoro zarostlým vodorovným zářezem v kůře.

Rýha byla sotva postřehnutelná.

Ale byla tam.

Přejel magnetometrem půdu kolem stromu a zabzučení ohlásilo nález. Klekl si a začal opatrně odhrabávat hlínu. Patnáct centimetrů, a nic. Hrabal dál. Zhruba ve třiceti centimetrech narazil na cosi tvrdého. Na předmět uložený tak hluboko, aby ho žádný kompas nikdy neodhalil.

Cotton věděl, co to znamená.

Je to kořist pro toho, kdo rozluštil ostatní vodítka a přesně ví, kde kopat.

Ano, určitě – má před sebou majetek Rytířů Zlatého kruhu.

Odhrabal všechnu hlínu a uviděl, že našel skleněnou nádobu s kovovým víkem, které už dávno prorezivělo. Podobala se velké bandasce na mléko. Cotton ji vyprostil. Na světle se ukázalo, že uvnitř jsou napěchovány zlaté mince. Čas jejich třpytu nijak neublížil. Cotton se pokusil odhadnout, kolik jich může

STEVE BERRY

být. Bylo mu řečeno, že než se čehokoli dotkne, má tu věc napřed vyfotografovat, a tak sklenici odložil na zem, vytáhl telefon a připravil si fotoaparát.

Právě se chystal nacvakat pár snímků, když vtom zaslechl varovný zvuk.

Pohyb.

Rychlý.

Čím dál blíž.

Hrábl do batohu pro berettu a otáčel se. Stihl zahlédnout všehovšudy tmavou lidskou siluetu a povědomý obrys pušky.

Řítla se k němu.

A pak nebylo nic.

KAPITOLA 2

VÝCHODNÍ TENNESSEE

16:50

Danny Daniels pohřby nenáviděl a vyhýbal se jim, jak mohl. Jako prezident Spojených států se jich účastnil jen vzácně, přenechával ten důstojný úkol jiným. Teď ovšem, jakožto bývalý prezident, neměl koho za sebe poslat. No nic, nevádí. Tenhle pohřeb je výjimka z pravidla.

Danny znal zesnulého z dávných časů, kdy on sám býval městským radním v Maryville a Alex Sherwood pracoval v zákonodárném sboru státu. Vlastně politicky rostli bok po boku – on povýšil do křesla guvernéra, do Kongresu a nakonec do Bílého domu, Sherwood do funkce mluvčího zákonodárského sboru státu Tennessee a pak do Senátu. Dva kluci z venkova si každý po svém prorazili cestu k úspěchu.

Během svých dvou volebních období v Bílém domě na Alexe vždy spoléhal. Věděl, že jeho starý kamarád by prezidentskou funkcí také nepohrdl, ale neuspěl. Alex nikdy nechodil pro pochvalu daleko a nerad na druhých hledal chyby. Byl prostě takový. Až moc hodný. Aby se člověk stal prezidentem, musí

disponovat širokou škálou chování, musí umět rozhodovat, ale také ostatní přesvědčit, že zatraceně dobře ví, co dělá. Občas to znamená někomu od plic vynadat, což byla dovednost, kterou si jeho starý přítel nikdy neosvojil. Používal místo toho zdvořilost, vlídnost a racionální argumentaci a to často nezabíralo.

Z šedého jarního nebe drobně mrholilo. Smuteční hosté se choulili pod deštníky. Danny vyrazil z domova v převlečnicku, aby mu nepromokl oblek. V prezidentské funkci skončil před čtyřmi měsíci a vrátil se domů do okresu Blount v Tennessee.

Začít nový život.

„Připojte se prosím k nám,“ vybídl pastor shromážděné, ať popojdou blíž ke hrobu.

V kostele se jich tísnilo přes pět set, zádušní mše byla přístupná veřejnosti. Ale sem, na starý, stromy zarostlý hřbitov na úpatí Apalačského pohoří, jich byla pozvána necelá stovka – jen příbuzní a nejbližší přátelé. Žádní novináři. Členy Senátu zastupoval vůdce senátní většiny s osmi kolegy. Sněmovna vyslala delegaci vedenou svým předsedou neboli mluvčím. Danny se ale stávající mluvčí vůbec nezamlouval; byl jím protivný pompézní nadutec z Jižní Karolíny jménem Lucius Vance. Byli z různých stran, různých států a různého smýšlení. Vance se ovšem dokázal mistrovsky vlísávat do přízně kolegů, shánět pomocí špinavých figlů podporu a umně žonglovat tisíci povinnostmi, které na něm spočívaly. Sněmovna mu přešla do krve; přivykl dvouletému obhajování své funkce a bystře si uvědomoval, jak rychle se láska veřejnosti změní v nenávisť. Před devíti lety díky svým zkušenostem a více než dvaceti letům v Kongresu konečně nashromáždil dost politického kapitálu, aby to do táhl na post mluvčího. Stal se jeho dvaasedesátým držitelem.

Bývaly doby, kdy si Danny opozici pečlivě hlídal a věděl o každém jejím kroku. Kdy že to bylo? No ne – teprve před

ZTRACENÝ ŘÁD

čtyřmi měsíci! Ale dnes už se nenamáhal. Proč taky? Na expresidenty nikdo nedá. Mají za úkol jediné – nenápadně se vytrátit ze scény. Vance ovšem zůstával silný, pragmatický a precizní a pevně třímal otěže moci. Osm let byl pro Danielsovu administrativu trnem v patě a dělal všechno možné, aby zhatil každý návrh Bílého domu.

Častěji uspěl, než selhal.

Ale teď už to nebyl Dannyho problém.

Připadl prezidentu Warneru Foxovi a ten má výhodu, protože patří ke stejné straně jako Vance.

I když to nemusí vůbec nic znamenat.

Kongres běžně požívá vlastní děti.

Smuteční hosté se shlukli kolem velkého stanu vztyčeného u hrobu. Pod ním seděla s rukama v klíně Alexova vdova Diana. Manželství Sherwoodových vydrželo, na rozdíl od Dannyho vlastního, které se před nedávnem rozpadlo. S Pauline už podepsali rozvodové dokumenty. Dohodli se, že jejich vztah definitivně skončí 1. červencem. Do té doby lidé na předchozího prezidenta a jeho první dámu zapomenou.

Zajímavé, jak se věci změnily.

Ještě nedávno byl nejdůležitějším mužem na světě. Tisíce lidí se mu snažily neustále vyjít vstříc. Velel nejsilnější armádě planety. Jeho rozhodnutí ovlivňovala stamilióny lidí. A teď je z něj zase řadový občan. Jistě, ve srovnání s Alexem Sherwoodem, který byl donedávna naživu a dnes po smrti, si neměl nač stěžovat. Zdálo se, že Pauline je se svým novým životem a novým partnerem šťastná. A Danny byl šťastný se Stephanií Nleovou. Někomu by se to mohlo zdát divné, ale tak to v životě chodí. Splnil svou povinnost a posloužil zemi. Pauline také. Je načase, aby oba posloužili sami sobě.

S rukama v kapsách kráčel mokrou trávou, pod nohama mu

chrastily kamínky. Zastavil se na kraji stanu, kam přes šumění deště a třepotání plachty doléhal pastorův hlas. Uvnitř byl guvernér, další Dannyho přítel, a delegace místních zákonodárců. Diana neopomněla žádného klíčového hráče, očividně dbala na protokol.

Pastor hovořil spatra, promlouval o smrti a vzkříšení a pak o Alexovi, jehož osobně znal. K věcem, které Danny na pohřbech nejvíc nenáviděl, patřili pokrytečtí kazatelé. Tenhle však mluvil od srdce. Danny si zčistajasna připadal jako stařešina, i když to nebylo namístě. Brzy oslaví pětadesátiny a vznikne mu nárok na penzi, přestože ji odmítne stejně jako doživotní ochranku nabízenou exprezidentům. Mít znova na krku ozbrojené chůvy bylo to poslední, co by si přál. Nadešel čas volnosti ve všech ohledech.

Malý tým bodyguardů z Tajné služby tu přesto byl – dohlížel na mluvčího Sněmovny. Vance stál před stanem a držel si nad hlavou deštník. Byl to hezký a urostlý muž s hustými černými vlasy a zlatavýma očima. Ani castingový tým by nedokázal obsadit roli mluvčího vhodnějším exemplářem, pokud se fyziognomie týká. Dannyho a Vance věkově dělilo patnáct let, ale vypadalo to spíš na patnáct set. Moc stimuluje a devastuje zároveň, a obzvlášť ta, která pramení ze dvou prezidentských období v Bílém domě.

Danny zachytil Vanceův bezvýrazný pohled – prázdný pohled figuríny z výkladu, bezpochyby záměrně nacvičený, aby nic neprozrazoval. Stávající mluvčí Sněmovny nepatrně pokývl hlavou a naznačil tak bývalému prezidentovi Spojených států, že vnímá jeho přítomnost. Danny to patřičně ocenil; podobné zdvořilosti se mu v předchozích osmi letech nedostalo ani jedinkrát. Je ovšem snadné chovat se velkomyslně k člověku, který už vám nemůže uškodit.

ZTRACENÝ ŘÁD

Rázem si připadal ještě starší.

Měl by založit podpůrnou terapeutickou skupinu a navzat ji Bývalí mocipáni nebo tak nějak. Aby si členové navzájem pomáhali zbavit se návyku na moc. Někteří lidé odcházející z veřejných funkcí odcházeli rádi. Jiní nasměrovali energii k filantropickým aktivitám. Pár jich cílilo hlavně na vydělávání a hromadění peněz. A pak existovali takoví jako on sám, kteří věděli, že se nehodí prakticky k ničemu jinému. Politik nebylo pro Dannyho neslušné slovo. Znamenalo prostě muže kompromisů. Přesně tak to je. Nutnou podmínkou politiky není vize, ale konsensus. Nikdo, ani on, ani Lucius Vance, ani Warner Fox, nikdy nedocílí vytouženého stavu, kdy bude vždycky po jeho. Celý trik spočívá ve snaze chtít pokaždé získat maximum možného. *Když nelze dosáhnout dohody, jakou si přeješ, snaž se uzavřít co nejlepší.* Tak znělo Dannyho motto. A navzdory úpornému snažení lidí jako Lucius Vance si připsal na konto účtyhodné legislativní úspěchy.

Pastor domluvil, zástup smutečních hostů se seřadil a procházel v dlouhé řadě kolem rakve, aby vyjádřil truchlícím pozůstalým soustrast úklonou hlavy, lehkým dotekem a upřímně soucitným výrazem. Když došlo na Vance, Danny ho pozoroval, jak potřásá Dianě rukou a krátce s ní rozpráví.

Chvilí počkal a pak se připojil ke frontě.

Pozdravilo se s ním několik starých známých.

Okres Blount existoval od roku 1795. Pojmenovali ho po tehdejším guvernérovi a jeho hlavní město Maryville po guvernérově ženě. Klasická ukázka marnivosti. Zdejší země kdysi patřila indiánům z kmene Čerokí. Ukradli jim ji farmáři, kteří se sem přistěhovali z Virginie a Severní Karolíny. Mezi těmi energickými osadníky byli i Dannyho předkové. Krajina byla plná zeleně a úrodná, lesnaté kopce se vlnily do dáli jako

mořský příboj. Jejím srdcem bylo pohoří Blue Ridge. V několika národních parcích se už dávno přestalo kácet. Po okrese bylo roztroušeno dvě stě kostelů, což byl určitě rekord svého druhu. Nejslavnějším rodákem byl patrně sám Danny, následován v těsném závěsu Alexem Sherwoodem. Ale tady mezi přáteli nebyl Danny prezident ani exprezident. Nikdo ho neoslovoval plným jménem Robert Edward Daniels junior. Byl prostě Danny, ten chlápek, co dřív zasedal v maryvillské městské radě.

A jemu se to líbilo.

Přišla na něj řada, a tak popošel k sedící Dianě. Měla na sobě stylové černé šaty a krajkový závoj. V ruce žmolala papírový kapesníček. Danny k ní přistoupil a Diana přijala jeho kondolenci.

„Díky, že jste přišel.“

Vlastně ji neměl moc rád. Nikdy. Ona jeho taky ne. Měl by sevřít její ruce ve svých nebo tak něco, ale na vřelé doteky ho neužilo. „Alex mi bude chybět,“ řekl stručně.

„Určitě se zastavte u nás doma, prosím,“ požádala.

Nechystal se na smuteční hostinu jít; doufal, že se formalitám po obřadu vyhne, stejně jako planému klábosení, které s sebou pohřby ve východním Tennessee nesou. Neraď by však vyvolal pohoršení, a tak opáčil: „Pokusím se.“

Přijít ale nemínil.

Uprchl ze stanu a kráčel deštěm k autu. Hřbitov v něm vyvolával spoustu vzpomínek. Leželi tu jeho strýcové, prarodiče i rodiče.

A byl tu ještě jeden hrob.

Hrob jeho dcery.

Zahynula při požáru před desítkami let. Tě noci zemřelo i cosi v něm a v Pauline. Dcerka byla jejich jediné dítě, žádné další už pak neměli. Neuplynul ani den, aby na ni nemyslel.

ZTRACENÝ ŘÁD

Její hrob však už léta nenavštívil. A fakt, že se odmítal vyrovnat s její tragickou smrtí, sehrál v rozchodu s Pauline hlavní roli.

Odbočil od zástupu a proplétal se pěšinou mezi náhrobky. Na deštěm zmáčeném hřbitově vládlo ticho a příšeří. Došel na jižní svah zalesněného pahorku k dceřinu hrobu pod starým dubem. Byl dobře udržovaný, tráva kolem úhledně posekaná. Pohlédl na náhrobní kámen, kde stálo její plné jméno, datum narození, datum úmrtí a prosté oznámení NAŠE MILOVANÁ DCE-RA. Stál nad ním s rukama v kapsách, po vlasech mu stékal déšť. Znovu ji prosil o odpuštění.

Uběhlo tolik času.

Bolest ale zůstávala čerstvá, jako by se to stalo včera.

V nitru mu hlodala stará známá prázdnota. Zavřel oči a snažil se potlačit pláč. Celý život si pěstoval image tvrdého chlapa. Nikdy si nikoho a nic nepouštěl k tělu.

Jen tohleto.

„Musím si s vámi promluvit,“ ozval se ženský hlas.

Danny se vzpamatoval. Netušil, že je někdo nablízku. Otočil se a spatřil asi šedesátiletou ženu s hustými spletenými vlasy a velkýma hnědýma očima.

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Alexova přítelkyně.“

„Takových je tu dnes hodně.“

„Pane prezidento –“

Zarazil ji zvednutou dlaní. „Jmenuji se Danny.“

Slabě se pousmála. „Tak dobře, Danny. Měl byste něco vědět.“

Čekal.

„Alex byl zavražděn.“

Léta v první politické linii Dannyho naučila, jak je cenné zachovat pokerový výraz, zvláště když se vás někdo snaží vypro-

STEVE BERRY

vokovat k silné reakci. Nehnul ani brvou a nechal déšť odplavit slzy, které se mu vedraly do očí.

„Neodpověděla jste mi na otázku,“ připomněl. „Kdo jste?“

„Musím s vámi mluvit. Soukromě.“

Pořád žádná odpověď, a tak se zeptal: „Proč si myslíte, že byl Alex zavražděn?“

„Protože žádné jiné rozumné vysvětlení neexistuje.“

KAPITOLA 3

ARKANSAS

Cotton prozkoumával svoje vězení. Musel uznat, že je svérázný. Něco jako stará litinová spalovací pec válcového tvaru, dva a půl metru široká a šest metrů vysoká. Prostudoval každý čtvereční centimetr zrezivělého vnitřku a nenašel žádné slabé místo. Jedinou únikovou cestu představoval zamčený kovový průlez tady dole, kde seděl. Otevíral se směrem ven, ale přes veškerou snahu se s ním nedalo ani hnout. Těžký vzduch páchl a lepil, vířil v něm jemný prach ze zkorodovaného železa. Cotton se probral až tady uvnitř; v bezvědomí patrně strávil pár hodin. Na hlavě mu vypučela boule velká jako půldolar.

Někdo ho pořádně praštil.

Horké slunné odpoledne udělalo z kovového vězení hotové peklo. Tmavým mřížovím, které nahoře válcovitý prostor se zahnědlými stěnami uzavíralo, proklouzli dovnitř komáři a našli si ho. Celé tělo ho svědilo. Seděl a přemítal, proč zase jednou opustil svůj antikvariát v Kodani. Jak to tak vypadá, tráví daleko víc času někde na cestách než tam. Ještě že má personál, který se o všechno postará.

STEVE BERRY

Tentokrát aspoň jde o zakopaný poklad.

Zlaté mince, batoh, telefon, sluneční brýle, pistole ani žádné jiné z jeho věcí na rozdíl od něj ve vězení neskončily. Není divu. Nejspíš se jimi kochá ten, kdo ho uzemnil. Cotton uzavřené prostory neměl v lásce, ale tady nad sebou viděl odpolední nebe a nic ho neomezovalo v pohybu, takže se hrůza nedostavovala. Vlastně to byl přímo luxusní prostor, i když kapku stísněný.

Horkem ho pálily konečky prstů a začínal trpět žízni. Nad ním poletovala v pruzích slunce moucha a snášela se níž. Za chvíli se z tohotohle místa stane nesnesitelná pec – a Cotton měl podezření, že právě to je účel. Prostě ho tu nechat shnít. Může si vykřičet plíce, a nikdo ho neuslyší; kolem není široko daleko nic než pusté lesy táhnoucí se všemi směry. Aby tu ne zrovna úchvatnou představu zapudil, ohnal se po mouše, ale dotírala dál. Ve spáncích mu tepalo a pořád si připadal dezorientovaný. Do levého ramene ho brala křeč a tělo měl celé ztuhlé.

Na tohle už je vážně trochu starý.

Venku něco zarachotilo, až sebou škubl. Už přivykl tichu. Čekal, že vzápětí zavrzá kov o kov a zámek na průlezu povolí.

Ne.

Místo toho cosi bouchlo do mříží nahoře.

Vzhlédl a uviděl, jak se k němu otvorem v mřížoví spouští tlusté lano. Ke konci byl jako zátěž přivázán kámen. Přistál kousek od něj.

Mezi kamenem a lanem byl zastrčený papírek se vzkazem.

Stýskalo se ti po mně?

Potřásl hlavou a usmál se. Odvázal kámen a zatahal za lano.

Drželo pevně.

Připraveno k akci.

ZTRACENÝ ŘÁD

Bylo mu jasné, co se od něj čeká. Šplhal nahoru a pomáhal si nohama ve vysokých botách. Dlaně i paže ho sice bolely, ale vydrápal se k hornímu okraji a chytil se zrezivělé železné traverzy; jen doufal, že je dost pevná, aby ho unesla. Švihl tělem nahoru a vykopl kus mřížoví. Už zezdola si všiml, že jednotlivé díly drží v rámu spíš silou vůle a jsou zdeformované korozí. Kus, na který zaútočil, nespokojeně zaskřípěl a odlétl stranou.

Cotton se prosoukal otvorem a chytil se další staré traverzy. Přejel ji pohledem a ujistil se, že se na ni může spolehnout. Opodál se zvedala malá nástavba, součást komínu, který kdysi odváděl kouř. Vytáhl za sebou nohy a přešel po prohrátém kovu jako akrobat k okraji, pod kterým mizelo lano.

Dole stála v hustém porostu Cassiopeia Vittová. Válcovou spalovací pec obklopovaly ze všech stran stromy.

„Nemohlas mi prostě otevřít dveře?“ zeptal se Cotton.

„Jsou zamčené na visací zámek.“

„Proč jsi ho nevyháčkovala?“

Věděl o ní, že potřebné nástroje u sebe nosí.

„Je to kombinační zámek. Musela jsem sehnat lano, a to dalo práci.“

„Mohla jsi na mě aspoň zavolat, co chystáš.“

Zezdola se na něj usmála. „Pak už by to nebyla taková leg-race.“

Naposled se viděli ráno. Cassiopeia ho vysadila v lese a jela za strážci národního parku opatřit víc informací. Znova ho najít pro ni nebyl problém, protože měl speciální hodinky Magellan Billetu s GPS trackerem a Cassiopeiin smartphone uměl jejich polohu načíst.

„Hádám správně, že pro mě máš zábavnou historku?“ zeptala se.

„Potrháš se smíchy.“

Dolů na zem to bylo přes šest metrů, a tak vytáhl volný konec lana zevnitř pece, odhodil kámen a přivázal lano k jedné traverze. Ze své visuté pozorovatelný dohlédl na bělavý horský hřeben, který na začátku svého pátrání lokalizoval podle GPS souřadnic.

Moc se od něj nevzdálil.

Vtom třeskl výstřel a o metr dál se od železné konstrukce odrazila kulka.

Cotton sebou plácl na traverzu, aby se kryl za komínovou nástavbou. Z čela se mu lil pot a štipal ho do očí. Zamrkal, aby se ho zbavil, a přes stromy zahlédl na okraji bližšího hřebenovitého návrší, o necelých padesát metrů dál, střelce s puškou. Kryl se za velkými balvany a zrovna se přesouval, asi hledal výhodnější pozici.

„Drahoušku,“ ozvalo se zdola.

Nemohl přeslechnout v Cassiopeiině hlasu blahosklonnost.

„Vytáhni si nahoru to lano.“

Udělal to.

Ke konci lana byla přivázaná pistole devítimilimetrové ráže. Ani ho nenapadlo ten dárek kritizovat. Odvázal zbraň, zamířil a čekal, až se střelec vynoří za balvanem.

Pak dvakrát vypálil.

Střely odskočily od vzdálených balvanů, jako by po nich hodil kamínky.

Útočník uskočil z palebné linie a skrčil se za balvany. Cottonovi tak dopřál čas zastrčit si pistoli za opasek, přehodit lano přes okraj a sjet po něm na zem. Teď mu skýtala ochranu spalovací pec a stromy.

„Vypadáš příšerně,“ konstatovala Cassiopeia, sotva došlápl na zem.

ZTRACENÝ ŘÁD

Byl propocený, neoholený a páchl na sto honů. Oblečení měl zamazané od hlíny a na rukou mu ulpěla červená rez. Zato Cassiopeia vypadala skvěle a pohybovala se s pružnou elegancí člověka, který se v přiléhavých džínách cítí jako doma. Dlouhé havraní vlasy, které obvykle nosila rozpuštěné, si v týle pevně stáhla do uzlu. Její pleti v barvě světlé kávy vedro očividně nevadilo – asi dědictví po španělských předcích – a z výrazu krásné tváře sálal temperament a upřímnost. Patřila k ženám, o které stačí zavadit pohledem a člověk od nich nedokáže odtrhnout oči. Cotton zklidnil dech a navzdory přívalu adrenalinu se pokusil střízlivě uvažovat.

„Bolí tě ta boule na čele?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. Chtěl působit energicky, ale moc se mu to nedařilo. Myšlenky mu uháněly jako o závod a v duchu si odškrtoval možnosti. Prioritou na seznamu úkolů bylo najít toho, kdo na něj zaútočil, a zdravý rozum říkal, že odpověď na tu otázku se nachází na návrší nad ním.

„Rozběhni se pryč a odlákej pozornost toho střelce,“ požádal Cassiopeiu. „Na mušku si tě vzít nemůže, podrost je příliš hustý. Dělej rámus, ať si tě všimne. Já ho oklikou obejdu, abych se dostal za něj.“

„Mám dojem, že lidem ze Smithsonova institutu nedochází, co se tady děje.“

„Tos vyjádřila hodně decentně,“ utrousil. „A já s sebou mám vzal Garyho.“

Cottonův sedmnáctiletý syn žebronil, aby směl jet také, a Cotton už už souhlasil. Na poslední chvíli si to rozmyslel kvůli problémům, se kterými se tu setkal Martin Thomas. A také kvůli škole. Gary žil se svou matkou v Atlantě a do letních prázdnin scházely ještě dva týdny.

STEVE BERRY

Pořád si připadal napůl omámený a při každém nadechnutí ho pálilo v krku, jako by polykal rozdrcené sklo. „Nemáš trochu vody?“

Cassiopeia vytáhla z batohu plastovou láhev. Odšrouboval víčko, hltavě do sebe lil zteplalou tekutinu a pokoušel se nevnímat její kovovou pachut'. Při pátrání v lesích ho někdo musel sledovat – někdo, kdo přesně věděl, kam jít, a dokázal se mu držet v patách. A pak ho ten dotyčný, nebo dotyční, odnesli sem a hodili do železné piksly.

Dali si s ním hodně námahy.

Ale proč?

Bylo načase přijít tomu na kloub.

KAPITOLA 4

Danny zastavil na prázdném parkovišti Misionářské baptistické církve. Na sedadle vedle něj seděla ta žena ze hřbitova. Vypravít se někam sám s úplně cizím člověkem je u exprezidenta šílenost, ale Dannymu instinkt napovídal, že tahle paní hrozbu nepředstavuje. Na střechu auta, kapotu a přední sklo vytrvale bubnoval déšť. Ze hřbitova vyklouzli nepozorovaně a celou cestu mlčeli.

„Řeknete mi vůbec někdy, jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Alex tvrdil, že jste nejlepší přátelé. Je to pravda?“

„Jak dlouho jste se s ním *přátelila* vy?“

Z cizoložství by Alexe Sherwooda jakživ nepodezíral.

„Znali jsme se šest let,“ odpověděla.

To mu vyrazilo dech ještě víc. „Jak jste to udrželi v tajnosti?“

„Protože jsme opravdu byli jenom přátelé. Nic víc. Manželský slib nikdy neporušil.“

„Co si o tom přátelství myslela jeho žena?“

„Nemám tušení. Jezdila do Washingtonu jen párkrát za rok. Na manželovi jí nejspíš ani za mák nezáleželo.“

Z jejího tónu zazněl odsudek. Ale u životních partnerek kongresmanů bývá běžné, že zůstávají doma, ať už kvůli vlast-

nímu zaměstnání nebo dětem. A žít ve Washingtonu je drahé. I když si veřejnost myslí opak, většina členů Kongresu není bohatá a plat sotva stačí pokrýt výdaje.

„Bydlím naproti Alexovi přes chodbu,“ vysvětlovala žena. „Byli jsme dlouho sousedé. Alex byl hrozně milý člověk. Vidím, že mi nevěříte, ale v našem přátelství o nic sexuálního nešlo.“

Danny chápal, že se jeho dávný přítel krotil. On a Stephanie byli nejdřív nepřátelé, potom přátelé a teprve teď ještě něco víc. Také se manželské věrnosti nikdy nezpronevěřil.

„Líbilo se nám trávit společně čas,“ vykládala dál. „Navečret se spolu, dívat se na filmy, číst si. Říkal mi, že chce za dva roky odejít z politiky.“

Další překvapení. „A co potom?“

„Že se rozvede.“

„Kvůli vám?“

„Nevím. Moc jsme to nerozebírali. Ale v posledních několika týdnech se rozmluvil. A nepatřil ke kverulantům, co si věčně stěžují jiným ženám na manželku. Působil spíš jako nešťastný člověk, který se postupem času své ženě odcizil.“

„A váš vztah s tím nijak nesouvisel?“

„Když se zmínil o rozvodu, šokovalo mě to. Ale nebudu tvrdit, že jsem neměla radost. Prohlásil, že se rozvede, až už nebude veřejně činná osoba. Chápu, co si teď o mně myslíte. Alex ale věřil, že to tak bude lepší pro všechny zúčastněné.“

Danny Alexovu postoji dokonale rozuměl, protože sám udělal přesně totéž. Jediný rozdíl byl v tom, že se s Pauline rozhodli pro rozvod společně.

„Chci, abyste věděl, že jsem se nesnažila Alexe přimět, aby odešel od manželky ke mně. O společné budoucnosti jsme nikdy nemluvili. Aspoň donedávna. Stýkala jsem se s ním, protože jsem se do něj zamilovala, a věřím, že on do mě taky. Ale

ZTRACENÝ ŘÁD

skončit s manželstvím se rozhodl čistě jen on sám. Já ho k tomu netlačila.“

Tvářila se sklíčeně a ustaraně, koutky úst měla svěšené. Nevypadala na přelétavý, přehnaně emocionální typ. Danny věřil každému jejímu slovu.

„Přejděte k věci,“ požádal.

„Alex byl v posledních týdnech před smrtí neklidný. Kvůli zápisníku, který četl.“

Danny zpozorněl.

„Byl asi takhle veliký,“ naznačila rukama rozměry menšího sešitu. „Poslední dobou ho po večerech často pročítal.“

„Odkud ho měl?“

„Od švagra.“

Danny o Alexově švagrovi věděl jen tolik, že se jmenuje Kenneth Layne a vede jakýsi politický výbor propojující legislativce z celé země.

„Určitě víte, jak palicaté Alex uměl jít za vším, na čem mu záleželo,“ podotkla žena.

Ano, to Danny věděl. Zvláště v tažení za 28. dodatek ústavy. Alex dlouho prosazoval změnu, která by zaručila, že se všechny federální zákony budou plně vztahovat i na členy Kongresu. Dráždilo ho, že zákonodárci rádi vyjímají sebe samé ze zákonů platných pro všechny ostatní a dělají tak ze sebe jakousi nadřazenou vládnoucí kastu. *Vláda lidu, pro lid a spravovaná lidem se má řídit stejnými pravidly, která ustanovuje pro lidi.* Kolikrát to Alex, zasloužilý senátor z Tennessee, prohlašoval? Opakovaně se pokoušel prosadit na plénu schválení dodatku, ale pokaždé ho převálcovali. Danny si pamatoval, jak se Alex před dvěma lety snažil upozornit na tu nerovnost předložením zákona, který měl snížit velkorysé penze kongresmanů. Narazil na podobný odpor. Odpověděl svým klasickým stylem – a ve vysílání

všech kabelových televizí v zemi. „*Jak mohou Američané důvěřovat Kongresu, že dá do pořádku zkorumpovaný Washington, když členové Kongresu nežijí podle stejných pravidel jako ostatní?*“

Ano, jak to potom od nich čekat?

„Přede mnou o tom zápisníku jenom poznamenal, že se týká Senátu a nějaké radikální změny,“ řekla žena. „Způsobu, jak vyřešit všechny problémy, které se poslední dobou hromadí. Rozhořčoval se nad současným stavem a nemožností čehokoli dosáhnout, ale to, co se dočítá v zápisníku, prý není řešení. Chápu, že vám to zní záhadně, ale mně to tak znělo taky.“

Pro Dannyho nebyla nefunkčnost Senátu novinkou. Strávil v něm tři volební období a poučil se, že jediný senátor dokáže pomocí obstrukcí mařit celý legislativní proces v *obou* komorách Kongresu. Dokonce tu taktiku několikrát sám použil, aby zdůraznil svůj postoj. Na výkonnost se v Senátu nehraje. Otce zakladatele děsila moc Sněmovny reprezentantů a prezidenta – všichni do jednoho se smrtelně báli populistických výstřelků. A tak vznikl Senát jako pojistka proti uspěchanému přijímání zákonů a jako protiváha ke Sněmovně a prezidentovi. Proto senátory původně vybíraly zákonodárné sbory států, a nikoli lidé ve volbách. Když se to na začátku dvacátého století přijetím 17. dodatku změnilo, prodělal Senát metamorfózu v cosi, co by Otcové zakladatelé pravděpodobně nepoznali.

Danny si s ním jako prezident vytrpěl svoje.

V posledních třech letech druhého volebního období mu Senát blokoval balíček zásadních zákonů z oblasti financí, navýšení rozpočtu pro armádu a reformu bydlení, a to vše kvůli několika obstruujícím senátorům, kteří chtěli prosadit zbytečné dodatky, z nichž by měli prospěch jen oni sami. Čas od času Senát dokonce dopustil, aby řada federálních institucí včetně Národní rady pro pracovní-právní vztahy zůstala bez pro-

ZTRACENÝ ŘÁD

středků, jen aby jeden z jeho členů prosadil svou. Během osmi Dannyho prezidentských let mu Senát schválil jen sedmdesát procent nominací na soudce; bylo to hluboko pod devadesáti a více procenty, jimž se těšili oba Bushové, Clinton a Reagan.

V posledních čtyřech měsících však obstrukce nabraly dramatický ráz. Prezidentu Foxovi Senát odmítal odhlasovat ministry práce, obrany, dopravy a šéfa Agentury pro ochranu životního prostředí. Byla to bezprecedentní série vyvolaná různými senátory s různou agendou a žádný z nich si nelámal hlavu s důsledky. Potvrzení ve funkci zablokovali dokonce i bývalému členovi Sněmovny reprezentantů, který byl nominován do Federální agentury pro financování bydlení.

Tomu se říká plivnutí do tváře.

Zrovna včera média informovala, že se nejspíš zproblematickuje schválení nové hlavy Federálního rezervního systému. To Wall Street slyšela hodně nerada. Stačila zmínka, že je to možné, a Dow Jonesův index spadl o pět procent. Zpravodajské kanály, odborníci i sociální média tepali všech sto senátorů hned ode dne inaugurace. Průzkum veřejného mínění minulý týden ukázal, že jen necelých dvanáct procent lidí věří, že Senát odvádí dobrou práci.

Co tedy Alexe tolik zaujalo?

Danny potřeboval, aby ta žena šla s barvou ven. „Říkáte, že ten zápisník pocházel od Dianina bratra?“

„Tak mi to povídal. Já toho člověka neznám, ale Alexovi nešel ten zápisník z hlavy. Doháněl ho k zuřivosti a to se mu vůbec nepodobalo. A teď, přede dvěma dny, někdo přišel do Alexova bytu. Zaslechla jsem to a podívala se kukátkem.“

„Kdo to byl?“

„Běloch středního věku. Do obličeje jsem mu neviděla, jenom na zátylek. Měl na krku flek, kterému se říká oheň, a zřejmě

se mu táhl až na stranu. Zůstal vevnitř jen pár minut.“ Odmlčela se. „Měl klíč.“

„Mohl to být někdo od Alexe z kanceláře.“

Zavrtěla hlavou. „Zaměstnanec to nebyl. Vyšel ven se zápisníkem v ruce. Odnesl taky dvě tašky nacpané knihami, které se vztahovaly k té věci, která Alexe trápila – žádným běžným čtívem. Zabývaly se nebezpečnými hrátkami s ústavou, ústavními konventy, parlamentními průtahy a historií Kongresu. Alex si je koupil v P&P.“

Danny to nezávislé washingtonské knihkupectví znal.

„Vím to, protože jsem mu je tam vyzvedávala. Rozhodně studoval něco hodně specifického.“

„Neřekl vám něco víc o obsahu toho zápisníku?“

Zavrtěla hlavou. „Nechával si to pro sebe. Myslím, že se mu na mně mimo jiné líbilo, že nestrkám nos, kam nemám. Uznávám jisté hranice.“

„Uvědomujete si doufám, že pro to, co se stalo, může existovat logické vysvětlení? Klíč od bytu určitě má jeho žena.“

„Určitě. Ale je tu ještě tohle.“

Sáhla do kapsy a vytáhla zlatý medailón na řetízku.

Kříž v kruhu.

Podala ho Dannymu. „Našla jsem to v odpadkovém koši.“

Alex i Danny nenáviděli šperky, proto nenosili ani snubní prsteny. Pauline, která bez prstenů nedala ani ránu, Dannyho postoj rozčiloval. On ji tím ale nemínil urazit. Drahé doplňky

ZTRACENÝ ŘÁD

mu prostě šly na nervy, a tak nenosil prsteny, hodinky ani nic na krku.

„Máte ponětí, co to je?“ zeptal se.

Žena zavrtěla hlavou. „Našla jsem ten medailón den poté, co Alex odjel sem do Tennessee. Týden předtím, než zemřel. Kdykoli byl pryč, starala jsem se mu o byt. Uklízela jsem a nakupovala, aby neměl prázdnou lednici, až se vrátí domů. Zahlédla jsem tuhle věc v koši – nevím, proč ji tam hodil – a vylovila ji ze smetí. Nemám tušení, o co jde. Chtěla jsem se ho na to ve vhodnou chvíli zeptat.“

„Co ty vaše hranice?“

„Nejspíš jsem je překročila.“

Danny četl, jak Alexovu smrt líčily noviny. Před pěti dny se šel projít do lesa za domem. Když se do večera nevrátil, začala mít Diana obavy. Po dvou hodinách našla šerifova pátrací četa Alexovo tělo na břehu řeky o kus níž po proudu, kam ho vyplavila voda. Pitva neprokázala cizí zavinění. Dlouholetý senátor za Tennessee spadl do řeky a utopil se. Nebylo jasné, kde přesně, a celá ta záležitost byla nečekaná, tragická a nedávala smysl. Ale nenašli se žádní svědkové a nic, co by vyvolávalo podezření. Ve zdejších kopcích se nehody stávají každou chvíli.

„Proč si myslíte, že byl Alex zavražděn?“ zeptal se Danny.

„Den před odjezdem do Tennessee mi řekl, že se musí postarat, aby nedošlo k něčemu nesmírně závažnému. A tak jsem zase jednou překročila ty svoje hranice a zeptala se.“

Danny vyčkával.

„Odpověděl mysteriózně. *Že prý když ze sebe uděláme ovce, vlci nás sežerou.*“

„To prohlásil Benjamin Franklin.“

„Já vím. Prozradil mi to. Když jsem na něj trochu přitlačila, připustil, že ta věc nějak souvisí s tím, co četl. Nechal zápisník

doma na svém pracovním stole, se všemi těmi knihami, o kterých jsem mluvila.“ Ukázala na medailón. „Zápisník měl kožené desky a nahoře byl vyražen tenhle symbol. Nepřipadá vám to jako až moc velká náhoda?“

Musel uznat, že ano.

„Ten muž, co přišel do bytu, sebral jen zápisník a knihy. Nic jiného.“

„A proto myslíte, že Alexe zavraždili?“

„Nespadl ze skály jen tak,“ prohlásila. „Nedává to smysl. A že se k němu domů vetřel cizí chlap s klíčem, tomu taky nasvědčuje.“

Takové logice se těžko odporovalo. „Co mám podle vás dělat?“

„Alex byl váš přítel. Mluvil o vás s velkou úctou. Já se s ním taky přátelila. Dlužíme mu zjištění, jak a proč zemřel.“

„Diana o vás neví?“

Zavrtěla hlavou. „Pokud je mi známo, tak ne. Nikdy jsem u Alexe nepřespávala a na veřejnost jsme spolu nechodili. Náš dům je poklidný, každý si žije sám pro sebe. Nikdo nás spolu nepřistihl. A Alex nebyl z lidí, kteří jdou zbytečně do střetu.“

„Až na to, že chtěl reorganizovat Kongres.“

Zasmála se. „A kdo by nechtěl? Ale jak víte, moc daleko s tím nepokročil. Jeho pokusy byly spíš k smíchu, než aby naháněly strach.“

Další důvod, proč se Alex nemohl stát prezidentem. Voliči mají rádi kandidáty, kteří dotahují věci do konce.

„Pořád jste mi ještě neřekla, jak se jmenujete.“

„Taisley Forsbergová.“

„Uvědomujete si, že jestli se tou věcí začnu zabývat, možná vás budu muset zkompromitovat?“

„Uvědomuju, ale musíme se o jeho smrti dozvědět pravdu.“

ZTRACENÝ ŘÁD

Asi ano. Ale prozatím neměl nic než slovo téhle ženy, že u Alexe v bytě někdo byl. Třeba lže. Ale to, co si od ní vyslechl, rezonovalo s neodbytnými pochybnostmi, které mu ležely v hlavě od první chvíle, kdy se tu zlou zprávu dozvěděl. Během rozhovoru uvedl svůj vnitřní radar do stavu nejvyšší pohotovosti, ale nezachytil sebemenší náznak lži ani snahy přehánět a přikrašlovat realitu, aby zněla věrohodněji. Všechno, co slyšel, působilo jako fakta.

Měla pravdu.

Alex Sherwood nespádl ze skály jen tak.

A zápisník od Dianina bratra... Nějaká radikální změna? Co to sakra může být?

Má pozvání do domu Sherwoodových.

Možná by tam přece jen měl zajít.

„Jak vás najdu?“ zeptal se.

Podala mu navštívenku. Zjistil, že pracuje jako právnička v jedné washingtonské advokátní kanceláři, kterou znal. „Číslo mobilu je na rubu.“

Pořád držel v ruce medailón. „Smím si tohle nějakou dobu nechat?“

„Klidně napořád.“

Sáhla po klice dveří.

Chytil ji za paži. „Kam jdete?“

„Bude lepší, když nás dva nikdo neuvidí pohromadě.“

„Jsem už velký kluk. Kolena se mi hned tak strachy nerozklepou. Řekněte si, kde vás mám vysadit.“ Pak se rozhodl jednat i s ní jako s velkou holkou. „To, co jsem říkal, jsem myslel vážně. Diana Sherwoodová se o vás a Alexovi možná dozví.“

Žena posmutněla. Oči jí zvlhly a konečně jí vytryskly slzy. „Alex je mrtvý. Chci doufat, že ať už si o našem vztahu pomyslí cokoli, bude se chtít dozvědět, jak a proč její manžel zemřel.“

KAPITOLA 5

Cassiopeia udělala, co po ní Cotton chtěl. Rozběhla se do hustého arkansaského lesa a dala si záležet, aby ji bylo pořádně slyšet a střelec si jí všiml.

Už to tu bylo zase – zase se ocitli v bojové linii.

Společně.

Oba milovali vzrušení. Rádi sice tvrdili opak, ale to jen sami sebe vodili za nos. Nejnovější mise Cottona obzvlášť zaujala. Porušil obvyklou mlčenlivost a prozradil Cassiopeii, že existuje spojitost mezi jeho rodinou ze střední Georgie, americkou občanskou válkou a Smithsonianým institutem. Cassiopeia dychtila dozvědět se co nejvíc o jeho minulosti, a tak když se jí zeptal, jestli se k němu nechce připojit, vůbec neváhala.

Lesem zaburácel výstřel.

Ztuhla.

Udělat ze sebe návnadu bylo hazardérství; může ji zasáhnout namátkou vystřelená kulka nebo se někde poblíž může vyskytovat další střelec. Mrzelo ji, že Cottonovi zkomplikovala situaci, když mu neřekla, že je venku u té pece a snaží se ho dostat ven. Očividně ho přepadli a na tu šerednou bouli by se mu měl po-

ZTRACENÝ ŘÁD

dívat doktor. Bylo jí ale jasné, že Cotton k doktorovi nepůjde, to nebyl jeho styl. Během letu z Washingtonu jí vyprávěl o matčině příbuzenstvu, farmářích, kteří podporovali předválečný Jih a bojovali na straně Konfederace. Otcova rodina pocházela ze severu Georgie a dělila svou loajalitu mezi Sever a Jih. Jejich historie tak jednoznačná nebyla.

Cassiopeiini rodiče se pyšnili silnými iberskými a evropskými kořeny. Vychovali ji, aby si tohle své dědictví uvědomovala a vážila si ho, přestože oni sami ho nakonec odvrhli a vykročili úplně jinou cestou než jejich předkové. I Cassiopeia měla za sebou důležitá rozhodnutí, některá dobrá a jiná špatná, a musela čelit dotěrným přízrakům minulosti. Nermalou roli v tom sehrál Cotton. Nenáviděla ho za to, postavila se proti němu a snažila se popřít, co k němu cítí, ale nakonec pochopila, že se jejich osudy proplétají. Teď už jí to nevadilo ani za mák.

Cotton byl výjimečný muž.

Prožili toho spolu hodně. Mnohokrát jeden druhému zachránili život. Cotton jí projevoval respekt a lásku a ona mu oplácela stejně. Jestli to někdo pokládá za slabost, tak ať.

Znovu se rozběhla podrostem, schválně co nejvíc šramotila a doufala, že přiláká kulky k místu, odkud právě utíká, a ne k místu, kam míří.

Třeskla další rána a za zády jí mezi stromy prosvištěla střela. Trik zřejmě zabral. Cotton běžel pěšinou na vrchol vyvýšeného hřebene a ona před sebou právě zahlédla jinou, která se klikatila taky tam. Rozhodla se, že vystoupá nahoru z druhé strany. Sevrou útočníka do kleští.

Cassiopeia žila nepopíratelně vzrušujícím životem. Bydlela na francouzském zámku, poblíž kterého renovovala hrad z 13. století za využití pouze takových nástrojů a materiálů, které byly k mání před osmi sty lety. Rodinný byznys stál na pevných

základech a vynášel stamilióny eur ročně. Otec jí odkázal veškerý majetek – zjevně jí důvěřoval, že firmu zvládne. A také zvládla. Stačilo tu a tam zaskočit do kanceláře, aby si udržela kontakt, a jinak ponechávala volnou ruku svým manažerům.

Sebrala dva kameny velké jako pěst a hodila je směrem doleva. Oba nepřeslechnutelně zašustily. Do míst, kam dopadly, se snesla střelba a Cassiopeia té chvilky využila, aby nepozorovaně přeběhla k úpatí hřebene. Nahoru vedla jakžtakž znatelná stezka a svah nebyl tak příkrý, aby se nedal rychle zdolat. Přitisknutá co nejniž se po břiše plížila nahoru a kryla se za kmeny stromů a listovím. Oblečení jí nepoděkuje, ale naštěstí si na sebe vzala džíny, vysoké boty a pevnou košili. A dlouhé tmavé vlasy si díkybohu stáhla do uzlu, takže jí nepřekážely. Čelo se jí orosilo, sláný pot ji štípal do očí. Ještě že si odpustila make-up; beztak ho používala málokdy.

Říkala si, že má štěstí, že narazila na někoho, jako je Cotton. Byl o pár let starší než ona, vysoký a ramenatý, světlolasý, s pohledným obličejem, ze kterého čísel smysl pro odpovědnost. Žádné propadliny ve tvářích, žádný náznak druhé brady. V zelených očích mu vesele jiskřilo a nepřestával ji uchvacovat jak svým vzhledem, tak urputnou snahou skrývat svoje city, i když to pro ně oba bylo čím dál obtížnější. Choval se uvážlivě a vyrovnaně, nic nepředstíral. Bývaly doby, kdy si nepřála, aby se někdo vetřel do její samoty. Kdy zuřila sama na sebe kvůli svojí slabosti a srdce rebelovalo. Ale po tom, co se mezi ní a Cottonem nedávno odehrálo, se rozhodla, že podruhé už stejnou chybu opakovat nebude a přestane si namlouvat, že dokáže žít bez něj.

Normálně by bylo těžké přimět ho k odjezdu z Kodaně. Už se mu nechtělo zachraňovat svět. Opustil Magellan Billet, kde dvanáct let pracoval pod Stephanií Nelleovou jako agent minis-

ZTRACENÝ ŘÁD

terstva spravedlnosti. Jak rád říkával: *teď už je to problém někoho jiného*. Některé akce ho ale zjevně lákaly. Čím dál častěji prostě kvůli penězům. Jíst se musí a zájem o jeho dovednosti neutuchal. Tentokrát ale bylo hlavním lákadlem pojítka k historii jeho rodiny.

A zvlášť k jednomu určitému předkovi.

K Angusi Adamsovi.

Cassiopeia se o něm dozvěděla, že byl špehem Konfederace a také míval přezdívku Cotton.

Zaclonila si oči, aby jí do nich nesvítilo odpolední slunce, a plížila se dál. Zpoceně měla už i paže. Palba shora ustala. Cotton určitě pospíchá nahoru z druhé strany, a tak se zastavila a znehybněla. Přitiskla se k prohřáté zemi a dopřávala mu náskok.

O Smithsonianově institutu toho moc nevěděla; jen to, že shromáždil jednu z největších sbírek informací a muzejních exponátů na světě a je celosvětově proslulý svou špičkovou úrovní. Už jen z jeho názvu dýchala historie, tajuplnost a dobrodružství.

A ty ji teď obklopovaly.

Ocitla se uprostřed jedné takové záhady.

Nebylo to ale tak báječné, jak s oblibou líčí knihy a filmy.

Ležela rozplácá na břiše v husté vrstvě rozpáleného listí, které se hemžilo hmyzem, a seshora po ní někdo střílel z pušky.

Má si Cottona vzít?

Divné pomyšlení v téhle situaci.

Poslední dobou o tom však přemítala víc a víc. Třeba jen sprádá fantazie. To přece dělá každý, ne? Proč by zrovna ona měla být výjimka? Do vdávání se jí nikdy nechtělo. Možná to ale bylo jen tím, že se nevyskytl nikdo, s kým by mohla být dlouhodobě šťastná.

To už teď neplatilo.

STEVE BERRY

Momentálně je ale priorita zahnat toho střelce do úzkých. Kdo ví, co se bude dít potom. A právě tohle je na dobrodružství nejkrásnější.

Ať už jde o život, nebo o lásku.

Nikdy nevíte, jak to dopadne.

KAPITOLA 6

Cotton uháněl od spalovací pece k místu, odkud se dostane na hřeben ke střelci. Setřásl ze sebe únavu a bolest, která se mu usadila za očima. Cassiopeia běžící opačným směrem skvěle strhávala pozornost na sebe. Cotton byl propocený skrz naskrz, oblečení mu vlhce a naslédle páchlo. Na nos mu útočila vůně vyprahlé půdy a připomněla mu dědovu farmu. Jeho matka tam žila dodnes, zdělila těch sto dvacet hektarů a dál na nich pěstovala cibuli, oficiální zeleninu státu Georgia. Cibule tam rostla šťavnatá a sladká, prý to nějak souviselo s množstvím síry v půdě. Vzpomněl si, že by měl za matkou zajet. Nenavštívil ji už dlouho a poslední dobou jí telefonoval čím dál méně. Nikdy si nestěžovala, neměla to v povaze, ale připadalo mu, že je načase představit jí ženu, do které se zamiloval.

Vnořil se pod husté větvové větrem ošlehaného stromu a zastavil se. Cassiopeiiným směrem zahřměly výstřely. Opodál zahlédl úzkou stezku vinoucí se do čím dál příkřejšího svahu. Nad ní se nehnutě tyčily stromy. Zauvažoval, jestli proti sobě nemá víc než jednoho útočníka, ale zatím se zdálo, že ne – střelba přicházela z jediného místa. Dění posledních hodin mu

nedávalo smysl. Sledoval vodítka a našel zlaté mince, údajně zakopané někdy v druhé polovině 19. století. Nejlogičtější závěr zněl, že ten poklad hledal ještě někdo jiný, anebo že se prostě ocitl na správném místě ve špatnou dobu. Ale že by se poblíž mapového stromu vyskytl někdo jen tak náhodou?

Těžko, kdyby o tom stromu předem nevěděl.

Střelec už pár minut mlčel. A tak Cotton využil příležitosti a přikrčený se rozběhl pěšinou, co nejtíšeji, aby mu pod nohama nechrastily drobné kamínky a břidlicová suť. V ruce držel připravenou pistoli a kryl se mezi podrostem. Připadal si jako šerif z Divokého západu, který pronásleduje psance. Tenhle hon se v ničem nepodobal jeho obvyklé taktice. Jindy býval spíš za městského kovboje.

Zastavil se a nastražil oči a uši. Hledal střelce. Všude kolem bzúcel hmyz, opodál šustili v keři ptáci. V nose pořád ještě cítil odér železitého prachu a v ústech zatuchlou kovovou pachutí. Vtom nalevo o kus výš u pěšiny zaregistroval pohyb. Odvážil se vykouknout a spatřil změřt roztroušených balvanů, která skýtala ideální krytí. Naštěstí se k ní blížil zezadu, takže se mu snad povede odstřelovače zaskočit.

Třeskla další rána.

Snad ji Cassiopeia předvídala; umí se o sebe postarat. Nikomu na světě nevěřil tolik jako jí. Zažili toho spolu dost, aby důkladně poznali svoje silné i slabé stránky, a jejich vztah prodělal obrovské vzestupy i pády. Momentálně jim to klapalo. Cassiopeia se občas chovala nepředvídatelně, ale chtě nechtě obdivoval její houževnatost. Oba byli uzavření samotáři a snažili se vyhýbat emocím. Cassiopeia žila v jižní Francii a vystudovala historii a architekturu, on bydlel v Kodani, ve skromném bytě nad svým antikvariátem na Højbro Plads. Celkem slušně si vydělával a občas si odskočil ke svojí původní profesi. O manžel-

ZTRACENÝ ŘÁD

ství s Cassiopeiou nemluvili. Ale kdyby na něj došlo, byla by to obrovská životní změna.

Nad rozesetými kameny zahlédl tmavý obrys. Vrhł se na zem a plížil se nahoru. Snažil se hlavně moc nešoupat nohama; podrostu a stromů, které ho kryly, bylo kolem dost a dost. Na všem spočíval hebký koberec slunečních paprsků. Stezka lemovaná žlutými narcisy se zdála hodně vyšlapaná, asi ji měli v oblíbě výletníci. Vedla nahoru na návrší, které určitě nabízí vyhlídku do kraje. V dálce na nebi letělo letadlo a jeho bzukot splýval s bučením sršňů u cesty. Cotton zarýval prsty do hlíny a zdolával posledních pár metrů. Nahoře se schoval pod tlustou převislou větev.

Nalevo spatřil střelce.

Štíhlou tmavovlasou ženu opálenou dohněda, v nevýrazné zelené košili, džínách a teniskách. Sotva dvacetiletou, s tělem pevným a pružným jako bič. Ležela na břiše, otočená opačným směrem, svírala pušku s dlouhou hlavní a plně se soustředila na dění dole. Záda si nehlídala.

Velká chyba.

„Ani hnout,“ přikázal jí.

Ztuhla.

„Neotáčejte se, dokud vám neřeknu.“

Natáhl kohout, aby zdůraznil, že to myslí vážně.

„Nezabíjejte mě, pane.“

„Dejte mi dobrý důvod, proč to nedělat.“

„Nechtěla jsem vás trefit. Jen zastrašit.“

Napravo se z lesa na druhé straně hřebene vynořila Cassiopeia a došla k němu. Tvářila se stejně zmateně jako on.

„Je to čím dál divnější,“ zašeptal jí.

Přikývla na souhlas.

„Odložte pušku,“ rozkázal Cotton té ženě. „A pak se pomalu otočte na záda. Ale ruce nechte tak, abych na ně viděl.“

Poslechla. Teď ležela naznak čelem k nim a ruce měla zdvižené. Popošli k ní. „To vy jste mě dneska dopoledne přepadla a hodila do toho starého spalovače?“ zeptal se Cotton.

„Pomáhala jsem přitom.“

„Radši mě nenuťte, abych se musel dlouze vyptávat.“

„Byl to můj děda. Sledoval vás a pak vás omráčil. Společně jsme vás odnesli do toho plechového bubnu.“

„Proč to udělal?“ zeptala se Cassiopeia.

„Je to jeho práce.“

Cotton se k dívce sehnul. „Jsme federální agenti. Váš děda na mě zaútočil a vy jste po nás střílela. To jsou závažné trestné činy. Chce se vám do vězení?“

Aniž spustila ruce, zuřivě vrtěla hlavou.

„Tak byste radši měla začít mluvit.“

„Je strážce. Má za úkol chránit skryš.“

„Ty zlaté mince?“

Přítakala. „Ty taky. I jeho otec a děda byli strážci.“

Cotton se ohlédl po Cassiopeii. Nebyl na pochybách. Ta dívka nelže. Ale stejně... „Ty mince ležely v zemi už dlouho. Sto třicet, možná sto čtyřicet let. Vy mi tvrdíte, že je celou tu dobu někdo střeží?“

„Strážci to mají za úkol. Já měla být další v řadě.“

„To váš děda vám nařídil, abyste po nás střílela?“

„Řekl mi, abych hlídala, a kdybyste se dostal ven, abych se postarala, že co nejrychleji zmizíte. Neublížila bych vám.“

„A kdybyste se ven nedostal?“

„Po západu slunce bych vám odemkla. To obvykle stačí.“

„Vy to provádíte i jiným?“ Cassiopeia Cottona svou otázkou předběhla.

„Občas. Většinou to jsou lovci pokladů. Stačí pár hodin v bubnu a uhánějí odtud, jako by jim za patama hořelo.“

ZTRACENÝ ŘÁD

„Má váš děda u sebe ty mince a moje věci?“

Dívka přikývla. „U sebe doma.“

Cotton se zvedl a pokynul jí, aby udělala totéž.

„Odvedte nás k němu. A hned.“

KAPITOLA 7

18:00

Dům Alexe Sherwooda se Dannymu odjakživa líbil. Připomínal mu staré horské chaty v Tennessee. Většina jich už dávno vzala zasvě, ale zůstala aspoň Alexova prostorná hrázděná nápodoba s obvodovými zdmi z hrubých cihel a kamene, jejíž dřevěné podpěry jako by samovolně vyrůstaly z lesnatého úbočí. V hlavní síni krášlily dřevěnou podlahu tlusté koberečky, pyšnila se vysokým stropem s odkrytými trámy a obrovským kamenným krbem, do kterého by se mohlo postavit několik lidí. Dnes sice oheň neplápolal, ale až dorazí apalačská zima, bude tu teplo a útulno. Za prosklenou stěnou se rozprostírala terasa obroubená květináči s kapradím a různými jinými rostlinami. Stála na ní dvě vysoká houpací křesla a visely dvě houpačky, bylo tu kamenné ohniště a nabízel se nádherný, přímo pohlednicový výhled na nedaleké pohoří Great Smokies. Alexův dědeček ten pozemek koupil před sto lety, akr za penci. Pak tu Alexův otec ve stejně levných dobách postavil dům. Ale časy se změnilly a dnes už nemovitosti v okrese Blount dávno nebyly za babku. Usadily se tu průmyslové koncerny Alcoa, Denso a Toyota a díky nim stoupla prosperita i ceny nemovitostí.

ZTRACENÝ ŘÁD

Interiéru dominoval rustikální styl, dýchal z něj půvab, starobylost a elegance. Danny věděl, že časopis *Architectural Digest* zamýšlel věnovat Alexovu domu hlavní článek čísla, jenže Alex jim ten nápad zatrhł. *Je hezké takový dům vlastnit*, říkával, *ale ne se jím chlubit*.

Poté, co Danny vysadil Taisley v Maryville, strávil za volan-tem ještě další půlhodinu a celou dobu lilo. V okrese Blount nebyla ani jinak o vodu nouze. Kraj za ni vděčil nesčtým potokům, řece Little Tennessee a řetězci umělých jezer tvořících jeho západní hranici.

Na soukromou smuteční hostinu dorazilo ze hřbitova kolem padesáti lidí. Danny si všiml, že Lucius Vance a delegace Sněmovny reprezentantů mezi nimi chybějí, stejně jako zástupci Senátu. Guvernér ale přijel. Když ještě v guvernerském křesle seděl Danny, zastával nyní guverner funkci státního tajemníka a spřátelili se spolu. Bok po boku svedli nejednu politickou bitvu a Alex je často podporoval.

Danny se propletl mezi hloučky hostů do přilehlé jídelny, ale Dianu nikde nezahledl. Vmísil se tedy mezi návštěvníky a tu a tam prohodil pár slov se známými. Mít mezi sebou exprezidenta pro ně byla novota, ale žádnou obzvláštní úctu mu neprokazovali. Dlouhý dubový stůl se prohýbal pod jídly v zaklopených mísách, kterými přispěli lidé z okolí. Bylo toho tolik, že se všechno nesní ani za týden, natož za večer. Danny si užíval, že už kolem něj nepobíhá houf asistentů a na každém kroku ho nehlídají bodyguardi s pistolemi. V patách se mu nedržel pobočník s kufríkem, kterým se spouští jaderná válka. A reportéři už nečíhali na každé jeho slovo. Byl prostě jen soukromá osoba Danny Daniels.

Vycouval ze středu zástupu, kam to lidi samovolně táhlo. Přiloudal se k němu guvernér. „Jaké to je, nemuset si už dělat hlavu s volbami?“

„Ne tak fajn, jak by se mohlo zdát,“ odvětil se vši upřímností Danny. Přistoupil ke guvernérovi a ztišil hlas. „Potřeboval bych si promluvit s Dianou. Netušíš, kde bych Její Výsost našel?“

„Udílí audience ve svojí pracovně.“

Guvernér se nesnažil skrýt sarkasmus. Jak Danny věděl, ani on neměl Dianu Sherwoodovou na seznamu oblíbenců, kterým rozesílá přání k Vánocům.

Na střechu vytrvale bubnoval déšť.

„Ještě se uvidíme,“ rozloučil se Danny a odešel.

Našel Dianu v obdélníkové pracovně obložené borovým dřevem, která měla odrážet vkus nadšené milovnice historie – za tu se totiž Diana pokládala. Na stěnách visela díla horalských umělců, stolky přetékaly místními suvenýry. Diana stála na protější straně, u okna obráceného do volné přírody. Ještě se nepřevlékla z černých šatů, jen odložila závoj. Dveře byly dokořán, ale Danny přesto zlehka zaťukal na zárubeň.

Diana se otočila a pokynula mu, ať jde dál. V místnosti byly ještě dvě další ženy, ale hned se omluvily a odešly. Na Dannyho padl nepříjemný pocit; nevzpomínal si, že by někdy s Dianou hovořil o samotě. Když spolu konverzovali během společenských setkání, tvořili mezi nimi bezpečnou hráz jejich životní partneři. Ten vzájemný odstup byl zvláštní, vždyť si s Alexem byli tak blízcí. Ale ani Pauline neměla Dianu ráda.

„Čemu vděčím za tu čest, pane prezidento?“ zeptala se Diana.

Z pelíšku v rohu se zvedl miniaturní pudl a domáhal se Dianiny pozornosti. Když neuspěl, odpelášil, až mu dráčky na podlaze cvakaly, a zalezl pod křeslo.

„Pozvala jste mě,“ připomněl.

„Myslela jsem, že nepřijdete.“

ZTRACENÝ ŘÁD

„Zemřel mi přítel.“

Upřela na něj pohled. „To ano.“

Pochopil nevyřčené. *Přejděte k věci.* „Rád bych se vás na něco zeptal. Jste spokojená s oficiálními závěry ohledně Alexovy smrti?“

V modrých očích se objevila zvědavost. „Vy snad ne?“

„To není odpověď.“

Odloudala se od okna, po kterém stékaly pramínky deště. „Asi není. Ale připadá mi zvláštní ptát se na to vdovy v den, kdy pohřbila manžela.“

„Je to lehká otázka, ale vám zřejmě dělá problémy.“

Z jejího pohledu čísel mráz. „Alex vás velmi obdivoval. To-lik, až se mi z toho zvedal žaludek. Jistě si uvědomujete, že podle mě jste hlupák.“

Dannym zacloumal vztek, ale dávno se naučil neskákat na podobně nevábné vějičky. „Už mě uráželi hůř.“

Nevesele se zasmála. „Ráda věřím. Ale já vás navíc ani jednou nevolila.“

Zatrnuo mu v páteři jako vždycky, když se s někým dostal do konfliktu. „Je mi úplně jedno, co si o mně myslíte. Jen mě zajímá, jestli nemáte nějaké pochybnosti o Alexově smrti.“

Pokrčila rameny. „Spadl ze skály do řeky a utopil se. Není o čem pochybovat. Nikdo u toho nebyl. Nikdo neupozornil na nic podezřelého. Novináři to propírají už týden. Kdyby někdo něco věděl, nebo zahlédl něco divného, už by na to upozornil.“

Byly to pádné argumenty, a tak přeřadil rychlost. „Alex prý už nemínil znova kandidovat, až mu za dva roky vyprší mandát. Je to pravda?“

Prisvědčila. „Říkali jsme si, že budeme trochu cestovat. Užívat si života. Myslím, že se do penze těšil.“

Taisley líčila jejich vztah jinak. „Takže to mezi vámi klapalo?“

Diana se zatvářila užasle. „Proč by nemělo?“

Rozhodl se odložit přetvářku. „Jen mě napadlo, jestli ho konečně neomrzel váš temperament.“

Popošla ke stolku natočenému šikmo do rohu mezi okny, po jejichž tabulkách stékal déšť. „Jelikož jsme tu sami a vy mluvíte bez obalu, smím udělat totéž?“

„Samozřejmě.“

„Manžel mě miloval a já milovala jeho. Žili jsme v manželském svazku dlouho a předpokládali jsme, že to tak zůstane. Na rozdíl od vašeho manželství, které se prý rozpadlo, jak říkal Alex.“

„Co je vám do *mého* manželství?“

„Případnější otázka je, proč to moje zajímá vás. Pokud si vzpomínám, na má přání a pocity jste nikdy nebral ohledy.“

Danny pochopil, o čem mluví. Šlo o moment zlomu v jejich vzájemném vztahu. Stalo se to v půli Dannyho prvního prezidentského období, když se uvolnilo křeslo soudce Nejvyššího soudu. Diana ho chtěla pro Alexe a poslala do Bílého domu osobní žádost. Danny ji svému starému kamarádovi ukázal.

„Dobře o tom vím. Vzala si moje jmenování do hlavy,“ řekl Alex, když mu lístek se žádostí vrátil.

„A co ty na to?“

„Víš, co si myslím o soudcích v těch jejich talárech. Je to hejno supů. Nechci k nim patřit.“

Danny se neubránil úsměvu. Přítelův cynismus ohledně soudců sdílel. „A co přání tvojí manželky?“

„Však ona se s tím srovná.“

„Víte přece, že Alex po soudcovském křesle v Nejvyšším soudu netoužil,“ řekl teď Dianě.

„Alex neměl ponětí, po čem vlastně touží. Při rozhodování o takových věcech se spoléhal na mě.“

ZTRACENÝ ŘÁD

Dannymu neuniklo, jak se změnil Dianin tón – smutek vystřídal útočnost. Zamyslel se nad jejími slovy. Alex nebyl žádný slaboch, ale možná byl doopravdy až moc hodný. A pro svou ženu měl slabost, i když o ní moc často nemluvili. Kritizovat někomu manželku, to se prostě nedělá.

„Teď už je to stejně jedno,“ poznamenala. „Alex je po smrti. Já jsem vdova. A vy exprezident. Svět politiky jsme nechali za sebou. Je načase, abychom se oba vytratilí ze scény.“

Osobní urážky si Danny k srdci nebral, ale rýpanec, že je teď nýmand, ho ťal do živého. Rozhodl se rýpnout si taky. „Vážně jste si s Alexem tak skvěle rozuměli? Ve Washingtonu jste prý nebyla už hodně dlouho.“

„Netušila jsem, že jsem tak vysoko na seznamu vašich zájmů.“

„Nebyla jste, dokud váš manžel náhle nezemřel.“

Postřehla, že ji nepřímě obvinil. Danny se snažil nevyvolat konfrontaci, jenže ta žena v něm probouzela jeho nejhorší stránky. Často přemítal, proč si chytrý a milý horal z Tennessee, jakým byl Alex Sherwood, vzal takovou saň. Kvůli penězům? To sotva. Její rodina neměla ani vindru. Kvůli vlivu? Žádný neexistoval. Kvůli její povaze? Ledaže byste tíhli k věčně rozmrzelým protivám. Nejspíš kvůli vzhledu. Měla čistě řezaný profil s jemným krátkým nosem, vysoké lící kosti a pevnou bradu. Na barvě její bezvadné pleti bylo znát, že žije na zdravém vzduchu. Po štíhlém krku jí jemně spadaly husté kaštanové vlasy. Nepopíratelně byla krásná. Alex byl také nápadně hezký – takový ten typ, vedle kterého dokáže elegantně stárnout jen málo žen. Dianě se to však dařilo. Že by to bylo jejím sebevědomím? Odkakživa oplývala sebejistotou filmové hvězdy, a přitom nebyla hloupá. Danny věděl, že má diplom z americké historie.

„Kromě manželových aktivit mám i svoje vlastní,“ opáčila. „Zasedám v několika správních radách, mimo jiné v poradním

sboru Smithsonianova institutu. Stojí mě to hodně času, takže se do Washingtonu často nedostanu. Alex pro to měl pochopení. Dokonce mě povzbuzoval, ať se svým zájmům věnuji.“

Jelikož Danny věděl o Alexovu vztahu s Taisley, byla tohle první věc, která mu dávala smysl.

„Nebyla jsem ve Washingtonu několik měsíců,“ dodala. „Vám možná připadá, že tam nejezdím skoro vůbec, ale dvakrát ročně se účastním schůzí Smithsonovy správní rady. A zítra pojedu dohlédnout na Alexův byt. Není to úkol, na který bych se těšila.“

Obličej měla stažený a strnulý jako masku. Danny se pokoušel v jejích promluvách číst, ale celou dobu tonul v rozpacích, proč se do téhle věci vůbec pouští. Ani v nejmenším se neprosil o to, aby mu odhalila svá tajemství nějaká další žena. Nic hezkého z nich nevzejde, zvlášť ohledně Alexe. Asi by se měl omluvit a odejít. Zrovna se k tomu chystal, když vtom si všiml čehosi na podlaze pod oknem, vzadu za psacím stolem. Dvou látkových tašek plných knih. Zrak mu padl na titul nejhořejšího svazku v té levé.

Hra s ohněm: Doplnování ústavy Národním konventem.

Jak to říkala Taisley? Jaké knihy že to Alex četl? „*Zabývaly se nebezpečnými hrátkami s ústavou, ústavními konventy, parlamentními průtahy a historií Kongresu.*“

V druhé tašce ležel navrchu hnědý kožený zápisník. Velikosti menšího sešitu.

Na deskách měl vyražen kříž v kruhu.

Přesně jak popisovala Taisley.

Jaká je pravděpodobnost, že je to jen náhoda?

Ale jak se sem dostal? Diana podle svých slov nebyla už několik měsíců ve Washingtonu a zápisník předtím ležel na Alexově stole. Co ještě říkala Taisley o tom vetřelci?

ZTRACENÝ ŘÁD

„Ten muž měl klíč.“

Fajn, inspektore Columbo, uklidni se.

Rozhodl se udělat další krok. Sáh do kapsy pro medailón a ukázal ho Dianě.

Zatvářila se překvapeně. „Kde jste to sebral?“

„Alex se u mě stavil den nebo dva před smrtí. Tohle přitom ztratil. Chtěl jsem mu ten medailón vrátit, ale už jsem neměl možnost.“

Lež zněla věrohodně, protože Alex ho skutečně navštívil. Bylo to jejich poslední setkání. Diana zajela rukou pod límec šatů a vylovila řetízek. Visel na něm stejný zlatý kříž.

„Kříž v kruhu,“ řekla. „Nebo taky sluneční kříž. Prastarý symbol štěstí. Líbil se mi, tak jsem ho nechala vyrobit pro sebe i pro něj.“

„Tak to bych vám ho měl vrátit.“

Podal jí ho.

Zadívala se na tu zlatou věcičku.

„Už chápu, odkud jste čerpal informace,“ poznamenala. „Mělo mě napadnout, že jste spolu mluvili.“

Rozhodl se, že ji při tom omylu nechá.

„Jistě víte, že nemáme důvod k nepřátelství,“ pokračovala. „Nejspíš se už nikdy neuvidíme. Kamarádi se z nás sice nestanou, ale proč se nerozejít v dobrém jako dva lidé, kteří měli rádi Alexe Sherwooda?“

Držela se zpříma jako královna, ramena vypjatá a bradu hrdě vzhůru. Pronesla svůj návrh mechanicky, jako loutka bez citu, ale udělala vstrčivé gesto. Anebo možná jen praktikovala starou moudrost, že nejlepší je nepřítele ukolébat. Vlastně na tom nezáleželo. Danny už zjistil, co potřeboval.

„Platí,“ přisvědčil.

Rozloučil se a nechal ji o samotě.

STEVE BERRY

Alex míval pracovnu kousek dál v chodbě, Danny ho v ní mnohokrát navštívil. Rád by se tam naposledy podíval, ale pochyboval, že najde něco důležitého. Čistka už proběhla; dokonce už dorazila až do Washingtonu. Svíral ho nepříjemný pocit, dědictví dlouhých let politických bojů. Je sice bývalý prezident, který opustil veřejný život, ale nikoli mrtvola.

Aspoň prozatím.

Odloudal se zpátky do salónu a pár minut klábosil se starými přáteli, podobně jako guvernér na protějším konci. Ukázala se i Diana; zamířila ke kryté části terasy a cestou děkovala hostům, že přišli, a přijímala kondolence. Danny ji pozorně sledoval. Nepostřehl na ní sebemenší známku omámené nevěřícnosti obvyklé u lidí náhle stížených žalem.

V hlavě se mu vylíhl bláznivý nápad.

Koneckonců, proč ne?

Omluvil se a vrátil se do chodby, kudy se chodilo k záchodu, ale také k Dianině soukromému útočišti. Nahlédl do otevřených dveří pracovny a ověřil si, že uvnitř nikdo není, dokonce ani ten pes. Rychle vešel, sebral z látkové tašky zápisník a zastrčil si ho pod sako, dozadu za opasek.

Vykročil zpátky k sálu.

Z prezidentské funkce odešel teprve před čtyřmi měsíci.

A už se dopouští zločinu.

KAPITOLA 8

Cotton řídil půjčený vůz a zajatkyni měl usazenou vedle sebe na sedadle spolujezdce. Už zjistil její jméno. Lea Morseová. Její dědeček se jmenoval Terry Morse. Prožil tady celý život, na pozemcích patřících jeho rodině už dvě stě let. Vnučka ho očividně zbožňovala, ale taky se jí očividně nechtělo do vězení.

„Hustím to do něj horem dolem,“ vykládala. „Že všechno skončilo. Že už na tom nezáleží. Ale nedá si říct.“

„Co všechno skončilo?“ zeptal se.

„Ty tajnosti, kterými děda žije.“

„Ale stejně děláte, co po vás chce, protože ho máte ráda?“

Lea přitakala. „Bydlím u něj od puberty. U mámy s tátou se nedalo vydržet. Děda se o mě stará. Ale těch strážcovských věcí musí nechat. Dneska vám mohl šeredně ublížit.“

„Doted se mi točí hlava,“ potvrdil Cotton.

Jel podle Leinych pokynů. Cassiopeia seděla na zadním sedadle, pozorovala a naslouchala. Lea je po dvouproudé silnici vyvedla z chráněného území na obyčejný arkansaský venkov. Pozemky jejího dědečka ležely kus na sever od jednoho malého městečka, kam uhnuli ze silnice, a jelo se k nim dlouhou nepevněnou cestou mezi lesy. Cotton si hlídal řízení, protože

měl co dělat, aby na rozježděném hrbolatém povrchu udržel volant.

Vysoký dům z překládaných prken, ke kterému dorazili, měl úzká okna, krytou verandu a cihlový komín. Kolem dokola se rozkládal dvůr, který ze všech stran obklopovaly husté stromy. Na dvoře se popelily slepice a Cotton zahlédl, jak k dřevěným chlívkům, od jejichž střech se odráželo podvečerní slunce, pe-láší růžové prase.

Rozhodl se pro přímočarost, a tak zaparkoval u nízkého dřevěného plotu kolem dvora a vystoupil. Do nosu ho udeřil pach močůvky. Z předních dveří domu se vynořil starý muž. Měl vybledlou modrou košili, obnošené džínové lacláče, těžké boty a klobouk s širokou krempou, který mu držel na hlavě jako přilepený. Nesl si jednohlavňovou brokovnici – kalibr .410, pokud se Cotton nepletl.

„Nech toho, dědo,“ zavolala Lea. „Polož tu pušku.“

Terry Morse se nehýbal.

Cotton sáhl po své zbrani.

„Dost,“ křikla Lea.

Hlaveň se zaměřila na cíl.

„Jsou to federální agenti,“ oznámila Lea. „Tentokrát jsi to přehnal.“

Cotton prostotu místnosti obdivoval. Jednu stěnu zaplňovala knihovna ze světlého dřeva plná knih pro děti, zahlédl v ní celou sérii *Husí kůže* a všechny díly *Harryho Pottera*. Prkennou podlahu chránila rohož neurčité barvy. U borového stolu stálo šest židlí, na zdech visely památeční fotografie v černých rámečcích. Všude bylo čisto a uklizeno. Podobně jako u jeho matky doma v Georgii tu vládl osobitý vkus, a ne převzatý styl. Jedinou vadu na kráse představoval štiplavý odér nikotinu linoucí se ze

ZTRACENÝ ŘÁD

zatuchlých cigaretových špačků v několika vrchovatých popelnících.

Cotton ukázal starému pánovi odznak Magellan Billetu a vysvětlil, že pracuje pro ministerstvo spravedlnosti. Potěšilo ho, že na stole spatřil svůj batoh, telefon a berettu. A dokonce i sluneční brýle a sklenici s mincemi.

„Určitě mi o nich něco povíte,“ ukázal na mince.

„Není co povídat. Byl to zakopaný poklad a vy jste ho našel.“

„Co jsou zač strážci?“ zeptala se Cassiopeia.

„Jak o nich víte?“

„Ode mě,“ ozvala se Lea. „Tohle musí skončit, dědo. Nemá cenu pokračovat.“

„Jápak víš, že to nemá cenu?“ odsekl.

„Vím toho spoustu. Od tebe, copak jsi zapomněl?“

Morse si založil paže na hrudi a poposedl. Židle pod ním nespokojeně zavržala. Muselo mu táhnout na sedmdesát a byl pořízek – malý, podsaditý a tvrdý jako skála. Plochý obličej měl opálený dohněda stejně jako Lea, na hlavě hustou bílou kštici a podobně bujný porost taky na bradě a na krku. Chloupky mu ježatě trčely i z uší a obočí.

„Já vím,“ opáčil chraplavým pološepem. „Vím to už dlouho. Ale je to celý můj život, všechno, čím jsem kdy byl. Práci strážce mám rád.“

„A děláte ji dobře,“ prohodil Cotton. „Dokazuje to boule, kterou mám na hlavě.“

„Jen jsme chtěli, abyste šel pryč.“

„Nikam nepůjdeme,“ ubezpečil ho Cotton. „Tak nám radši vyložte, oč vlastně kráčí.“

Sklenice už byla otevřená. Starý pán z ní vysypal na stůl špinavé mince. Cotton se pokládal za amatérského numismatika – oběživo a různé měny ho zajímaly odjakživa. Teď před ním

ležely zlaté pětidolary z roku 1861, zlaté dvacetidolary z roku 1854 a zlaté desetidolary z roku 1845. Nejstarší mince pocházela z roku 1825, nejmladší z roku 1865. Celkem jich bylo kolem padesáti a sběratelé by za ně zaplatili menší jmění.

„To jsou peníze psanců?“ zeptal se.

Odpovědělo mu jen ticho.

„Určitě nechcete, abych se musel ptát podruhé, vidíte? Protože příště se vás zeptám v úřadovně FBI v Little Rocku a oba budete mít na krku obvinění z řady trestných činů.“

„Je to zlato Konfederace.“

Cotton si musel připustit, že ho při těch slovech zamrazilo. Sám byl kluk z Georgie, tam se narodil a vyrůstal, byl do morku kostí Jižan. Jeho otec udělal kariéru u námořnictva, a přestože se rodina až do Cottonových deseti let stěhovala z jedné posádky do druhé, rodiče se postarali, aby nikdy nezapomněl, odkud pochází. Když jeho otec zemřel, přestěhovali se s matkou zpátky do Georgie. Žil tam do svých osmnácti, pak odešel na kolej, vystudoval námořní akademii a práva. Když začal pracovat v Magellan Billetu, řídila Stephanie Nelleová agenturu z Atlanty. Cotton tam bydlel až do svého předčasného odchodu do důchodu. Pak prodal dům, přestěhoval se do Dánska a otevřel si antikvariát. Celý život slýchal vyprávění, jak skoro všichni obyvatelé Georgie celým srdcem fandili Konfederaci, zuřivě válčili se Severem, ale nakonec prohráli a většina přišla na mizinu. Rodina jeho matky měla štěstí – udržela si půdu, na které dodnes pěstovala tisíce bušlů sladké cibule.

Ve střední a jižní Georgii člověk narážel na pověsti o ztraceném rebelském zlatu pomalu na každém kroku. V Crawfordville, nedaleko rodinných pozemků Cottonovy matky, žil kdysi viceprezident Konfederace Alexander Stephens. Když válka skončila, prchal zdejším krajem Jefferson Davis ve snaze vy-

ZTRACENÝ ŘÁD

hnout se zatčení. Údajně tudy na své cestě do nebytí a do legend putovala i pokladna Konfederace. Na to všechno se Cotton rozpomněl, když mu zatelefonoval čestný kancléř Smithsonova institutu a požádal ho o pomoc.

Pohlédl na Cassiopeiu. Zdálo se, že je zvědavá stejně jako on. Jenže z pevně sevřených Morseových rtů pod ježatými bílými vousy číselo spíš odmítnutí než ochota ke spolupráci.

„Pověz jim to, dědo,“ naléhala Lea. „Když to neuděláš ty, udělám to já.“

„Ty holky,“ zavrtěl starý pán hlavou. „Jsou úplně jiné než kluci. Já hořel nedočkavostí, kdy po tátovi úlohu strážce přeberu. Tak to u synů bývalo. Jenže holky... Jsou mnohem mazanější, než jsme bývali my.“

„Děda je rytíř,“ oznámila Lea. „Ukaž jim to.“

Morse si vyhrnul pravý rukáv a předvedl vybledlé tetování.

„Kříž v kruhu,“ zamumlal Cotton.

„Vy to znáte?“ podivil se starý pán.

Jak už je to dlouho, kdy Cotton viděl ten symbol naposledy? Dvacet let? Přinejmenším. Kolečka v hlavě se mu roztočila naplno, stejně jako když ve Washingtonu v muzeu americké historie studoval záznamy z roku 1909. Hodiny s mosazným kyvadlem odbily na zdi půl.

„Ty víš, o čem mluví, vid?“ zeptala se ho Cassiopeia.

Přikývl.

„O Rytířích Zlatého kruhu vím ledacos.“

KAPITOLA 9

Danny Daniels se probudil z tvrdého spánku a ucítil kouř.

Setmělá ložnice byla plná štiplavého dýmu. Bylo ho tolik, že se začal dusit a hned při prvním nadechnutí vykašlal. Zatřásl manželkou, probudil ji a odhodil přikrývky. Okamžitě se dočista probral a uvědomil si tu hrůzu.

Dům hoří.

Slyšel praskot ohně, jako by se stará dřevěná stavba hroutila. Měli ložnici v prvním poschodí, stejně jako jejich dcera.

„Proboha,“ vyjekla Pauline. „Mary!“

„Mary!“ křikl Daniels otevřenými dveřmi. „Mary!“

První patro stálo v plamenech – schody dolů stravoval oheň. Zdálo se, jako by se celý dům až na jejich ložnice vzdal.

„Mary!“ rozkřičel se. „Ozvi se, Mary!“

Pauline už stála vedle něj a pomáhala mu volat na jejich devítiletou dcerku.

„Jdu pro ni,“ prohlásila.

Popadl ji za paži. „Nepřipadá v úvahu. Nedokážeš to. Celé patro je zničené.“

„Nebudu tu jen tak stát, když je tam vevnitř.“

ZTRACENÝ ŘÁD

On to taky neměl v úmyslu, ale bylo potřeba zachovat zdravý rozum.

„Mary!“ zaječela Pauline. „Odpověz mi!“

Propadala hysterii. Kouř houstl čím dál víc. Daniels se rozběhl k oknu a rozrazil ho dokořán. Budík u postele ukazoval 3:15 ráno. Zvenku nebylo slyšet sirény. Jeho farma stála na rodinném pozemku pět kilometrů od města – k nejbližšímu sousedovi to měli skoro kilometr.

Zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu.

„Sakra, Danny,“ vyštěkla Pauline. „Dělej něco.“

Rozhodl se.

Vrátil se dovnitř, chytil manželku a dovlekl ji k oknu. O pět metrů níž byla řada keřů. Dveřmi by se ven nedostali. Tohle byla jediná úniková cesta a uvědomoval si, že Pauline ji dobrovolně nepoužije.

„Nadechni se,“ poručil.

Drásl ji kašel a chápala, že jí radí rozumně. Vyklonila se, aby si pročistila krk. Popadl ji za nohy a vyšoupl ji ven. V poslední chvíli ji přetočil tak, aby přistála v keřích bokem. Možná si zlomí nějakou kost, ale neuhoří. Tady vevnitř mu nepomůže. Musí si poradit sám.

Viděl, že keře ztlumily její pád a že se zvedla na nohy.

„Utíkej dál od domu,“ zavolal na ni.

Pak se rozběhl zpátky ke dveřím ložnice.

„Tati, pomoc!“

Maryin hlas.

„Jsem tady, zlatíčko,“ snažil se překřičet oheň. „Jsi u sebe v pokoji?“

„Tati, co se děje? Kolem všechno hoří. Nemůžu dýchat.“

Potřeboval se k ní dostat, ale nebylo jak. Chodba už neexistovala – od dveří dceřina pokoje ho dělilo patnáct metrů prázdnoty.

STEVE BERRY

Za chvíličku se zhroutí i ložnice, ve které teď stojí. Kouř a horko začínaly být nesnesitelné, štípaly do očí, dusily plíce.

„Mary, jsi tam?“ Čekal. „Mary!“

Musí se k ní dostat.

Doběhl k oknu a podíval se dolů. Pauline nebylo nikde vidět. Možná běžela pomoci Mary zvenčí. Ve stodole měli žebřík.

Prolezl oknem a pověsil se za ruce na parapet. Na zem mu zbývaly tři metry. Pustil se a seskočil, proletěl křovím a přistál na nohou. Rozrazil větve a rozběhl se na druhou stranu domu. Jeho nejhorší obavy se potvrdily. Celé první patro bylo v jednom ohni, včetně dceřiny ložnice. Plameny šlehaly až ven a olizovaly střechu.

Na trávníku stála Pauline, tvář obrácenou vzhůru, a objímala se pažemi.

„Je mrtvá,“ zakvílela. Zalykala se slzami. „Moje holčička je mrtvá.“

Danny zavřel oči a zápolil se strašlivou vzpomínkou, která ho pronásledovala už čtyřicet let.

A příčina požáru?

Jeho doutník, který nechal na rohu stolu.

Byl tehdy městským radním v Maryville a míval rád dobré pokouření. Pauline ho prosila, ať přestane, ale Danny odmítal. Kouřové detektory tehdy ještě nebyly běžné. Oficiální zpráva konstatovala, že šlo o nehodu, ale bylo jí možno předejít.

Návštěvou u Maryina hrobu se mu všechno znovu vybavilo.

Proto se od něj radši držel dál.

Zastavil se přede dveřmi svého domu a snažil se uklidnit. Když se vracel od Sherwoodových, lilo sice jako z konve, ale jinak cesta proběhla bez problémů. V domě bydlel sám, Pauline se sem po inauguraci jeho nástupce nevrátila. Bydlela teď

ZTRACENÝ ŘÁD

v Nashvillu, kde začala nový život. Danny měl v plánu udělat po návratu do Tennessee totéž.

A snažil se.

Otevřel dveře a vešel.

Se zamykáním se nikdy nenamáhal. Nemělo to cenu. Kdyby se sem někdo chtěl vloupat, stejně to udělá. Tak proč si nechat ještě rozbít dveře? Pozemky kolem zůstaly stejné jako před čtyřiceti lety, ale dům se změnil. Ten starý strhli a postavili nový. Život prostě šel dál a Danny povýšil nejprve do guvernérského křesla a pak do Bílého domu. Snažil se zapomenout, odpustit sám sobě, ale ani jedno z toho nedokázal. Za svou vinu zaplatil ztrátou manželství, protože ani jeho žena nedokázala zapomenout a odpustit. Nakonec se naštěstí aspoň udobřili. Danny si přál, aby Pauline dosáhla štěstí. Ví Bůh, že si ho zaslouží.

Ale on přece taky, nebo snad ne?

Položil ukradený zápisník na stůl, svlékl si promočený plášť a pověsil ho na dubový věšák u dveří. Od Sherwoodových se vytratil nepozorovaně. Diana si časem všimne, že zápisník zmizel, ale proč by podezírala jeho?

Mrzelo ho, že se pohádali.

Zřejmě někoho poslala, aby Alexův byt prohledal a odnesl jisté věci. Proč? Znamená to, že věděla o Taisley? Těžko říct. A kvůli čemu si Alex dělal starosti? Prý kvůli něčemu obrovskému. *Týkalo se to Senátu a nějaké radikální změny. Způsobu, jak vyřešit všechny problémy, které se poslední dobou hromadí.*

Náročný úkol.

Pokoušeli se o něj mnozí a selhali.

Když ze sebe uděláme ovce, vlci nás sežerou.

V tomhle měl Ben Franklin pravdu. A zajímavě se vyjádřil i James Madison. *Kdyby lidé byli andělé, nepotřebovali by vládu.*

Kongres nenávidí každý. Důvěra veřejnosti se potácí u dna. Ale co jiného byste čekali, když se má na něčem shodnout 535 lidí naráz? Jakže to říkal Twain? *Velbloud je kůň stvořený výbořem*. Jedno obří ego vedle druhého, příliš mnoho různorodých zájmů a příliš málo kompromisů. Ale přesto – i když je to k nevíře – se tenhle pilíř moci dokáže pochlapit, vzchopit se k reakci a zabodovat přesně v okamžicích, kdy to Spojené státy potřebují nejvíc. Dvě světové války. Velká hospodářská krize. Nesčetné recese. Sociální zabezpečení. Spravedlivé pracovní podmínky. Občanská práva. Zdravotní péče. A dalo by se pokračovat. Tomu všemu se Kongres věnuje. Lidé mají sklon na to zapomínat. Ne tak Danny. Ustavičně si připomínal, že i ti, kdo hlasují proti návrhům, sledují něčí zájmy.

Vzal zápisník, odnesl si ho do salónu a posadil se do houpacího křesla. V matčině domě býval salón a v domě její matky také, a tak si ho pořídil i Danny, přestože ho skoro nepoužíval. Pauline mrmlala, že je to mrhání místem, ale vyšla jeho vrtochu vstříc a zařídila mu ho v pravém tennesseeském stylu. Dokud žili v Bílém domě, skoro sem nejezdili, protože Tajná služba by se dožadovala příliš mnoha bezpečnostních úprav. Danny ale plánoval, že se sem nastěhuje, jakmile v prezidentském úřadu skončí, a tak chtěl uchovat svůj domov nedotčený.

A povedlo se.

Teď měl celý dům sám pro sebe.

Zíral na zápisník na klíně, na kříž v kruhu vyražený do kůže. „*Kříž v kruhu*,“ říkala Diana. „*Nebo taky sluneční kříž. Prastarý symbol štěstí.*“ Minulý týden sem za ním Alex přišel na návštěvu, bylo to jejich poslední setkání. Danny měl radost, že starého kamaráda vidí, ale o politice skoro nemluvili, spíš jen plánovali, jak si spolu vyrazí táborničit a rybařit. O odchodu ze Senátu se Alex nezmínil ani slůvkem. Nepadla žádná zmínka o *něčem obrovském*. Ani o manželských problémech. A Danny nevytu-

ZTRACENÝ ŘÁD

šil nic zlého. Odváděl Alex schválně pozornost jinam? Možná. Každý, kdo se dokáže víckrát probojovat do Senátu, umí držet jazyk za zuby. Že Dannymu do Alexových věcí nic nebylo? Možná. Ale byli přátelé. Často se jeden druhému svěřovali, i když evidentně ne se vším. Jenže Danny byl ten poslední, kdo by měl právo kritizovat. Nikdy se Alexovi nezmínil o svých citech ke Stephanie Nelleové, jen utrousil, že se rozvádí s Pauline.

Teď potřeboval zjistit, jestli na Taisleyiných obavách není něco pravdy. Nepřestával žasnout, že Alex udržoval šest let vztah s cizí ženou a v nikom, dokonce ani v manželce, nevyvolal podezření. Ale copak to s ním a Stephanie nebylo stejné? Osm let spolupracovali všem na očích, jen málokdy se jim namanula příležitost promluvit si mezi čtyřma očima. Nikdo je nikdy z milostných citů nepodezíral.

Dokonce ani Pauline.

Za okny jemně šuměl déšť.

Zvenčí dolehl hukot blížících se aut a zachrastil štěrk, jak zastavila na příjezdovce.

Pospíšili si.

Bouchla dvířka.

Stará prkna na přední verandě zavržala pod těžkými botami.

Danny vyhlédl síťovými dveřmi a spatřil tennesseeského guvernéra. Guvernér chtěl svého zdejšího pobytu využít k setkání s předními místními podnikateli a před několika dny Dannymu zatelefonoval, jestli by u něj mohl přespát v ložnici pro hosty. Do Nashvillu to bylo necelých tři sta kilometrů a mohl se snadno vrátit do státní rezidence, ale Dannyho těšilo, že bude mít společnost.

Otevřel zásuvku ve stole u houpacího křesla a hodil do ní zápisník.

Nemá cenu zasvěcovat do věci dalšího člověka.

Pak vstal a zavolal: „Pojď dál.“

KAPITOLA 10

Diana Sherwoodová seděla za svým pracovním stolem.

Dům byl ještě plný hostů, potulovali se salónem a vedli smuteční řeči. Blížila se sedmá večer. Diana předpokládala, že sešlost brzy skončí, najatí pomocníci dají dům do pořádku a uklidí. Za pár týdnů ho pak nabídne k prodeji pod záminkou, že v něm nesnese žít bez manžela. Dům sice kdysi postavili za Alexovy peníze, ale zůstali bezdětní, a tak v poslední vůli odkázali všechen majetek jeden druhému.

Venku pořád pršelo.

Diana si vyžádala chvilku samoty a všichni hosté projevíli pochopení. Vždyť je truchlící vdova. Byli s Alexem manželé dlouhá léta. Seznámili se, když jim nebylo ještě ani třicet a Alex měl před sebou slibnou budoucnost. Měl nakročeno do zákonodárního sboru Tennessee, ale už se mluvilo o pozdější kandidatuře do Senátu a možná i na prezidenta. Místo toho usedl v Bílém domě jiný muž z Tennessee. Arogantní nafoukaný tlučhuba.

Danny Daniels.

Z jeho návštěvy se jí zvedal žaludek.